

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
im. generała broni K. Świerczewskiego

45 1895
JAWNE



Egz. Nr 1

mjr dypl. Stanisław JAKÓBCZYK

ORGANIZACJA I PROWADZENIE DZIAŁAŃ BOJOWYCH
PRZEZ PUŁK
FRONTOWEGO LOTNICTWA MYSLIWSKIEGO

(Wydanie tymczasowe)

(Skrypt)



40424

BIBLIOTEKA NAUKOWA ASG WP
Archiwum Detalu Zbiorów Specjalnych
Nr ewid. _____

WARSZAWA

MARZEC

40424 1969



43
93
1895
AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
im. generała broni K. Świerczewskiego

JAWNE



Egz. Nr 1

mjr dypl. Stanisław JAKÓBCZYK

ORGANIZACJA I PROWADZENIE DZIAŁAŃ BOJOWYCH
PRZEZ PUŁK
FRONTOWEGO LOTNICTWA MYSLIWSKIEGO

(Wydanie tymczasowe)

(Skrypt)



40424

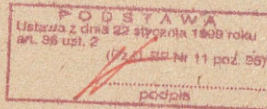
BIBLIOTEKA NAUKOWA ASG WP
Archiwum Batalionu Zbiorów Specjalnych
Nr ewid. _____

WARSZAWA

MARZEC

40424 1969

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Świerczewskiego



JAWNE
CZASOWEGO

ZATWIERDZAM
SZEF KATEDRY WOJSK OPK

Egz. nr1

/-/ płk doc. dr Jan UCHAŃSKI
6.2.69 r.

9meli. pkt 12657

mjr dypl. Stanisław JAKOBCZYK

ORGANIZACJA I PROWADZENIE DZIAŁAŃ BOJOWYCH PRZEZ
PUŁK FRONTOWEGO LOTNICTWA MYSLIWSKIEGO

/Wydanie tymczasowe/

/krypt/

Pozycja planu wydawniczego 169



BIBLIOTEKA NAUKOWA ASG WP
Archiwum Działu Zbiorów Specjalnych
Nr ewid. _____

WARSZAWA

Marzec

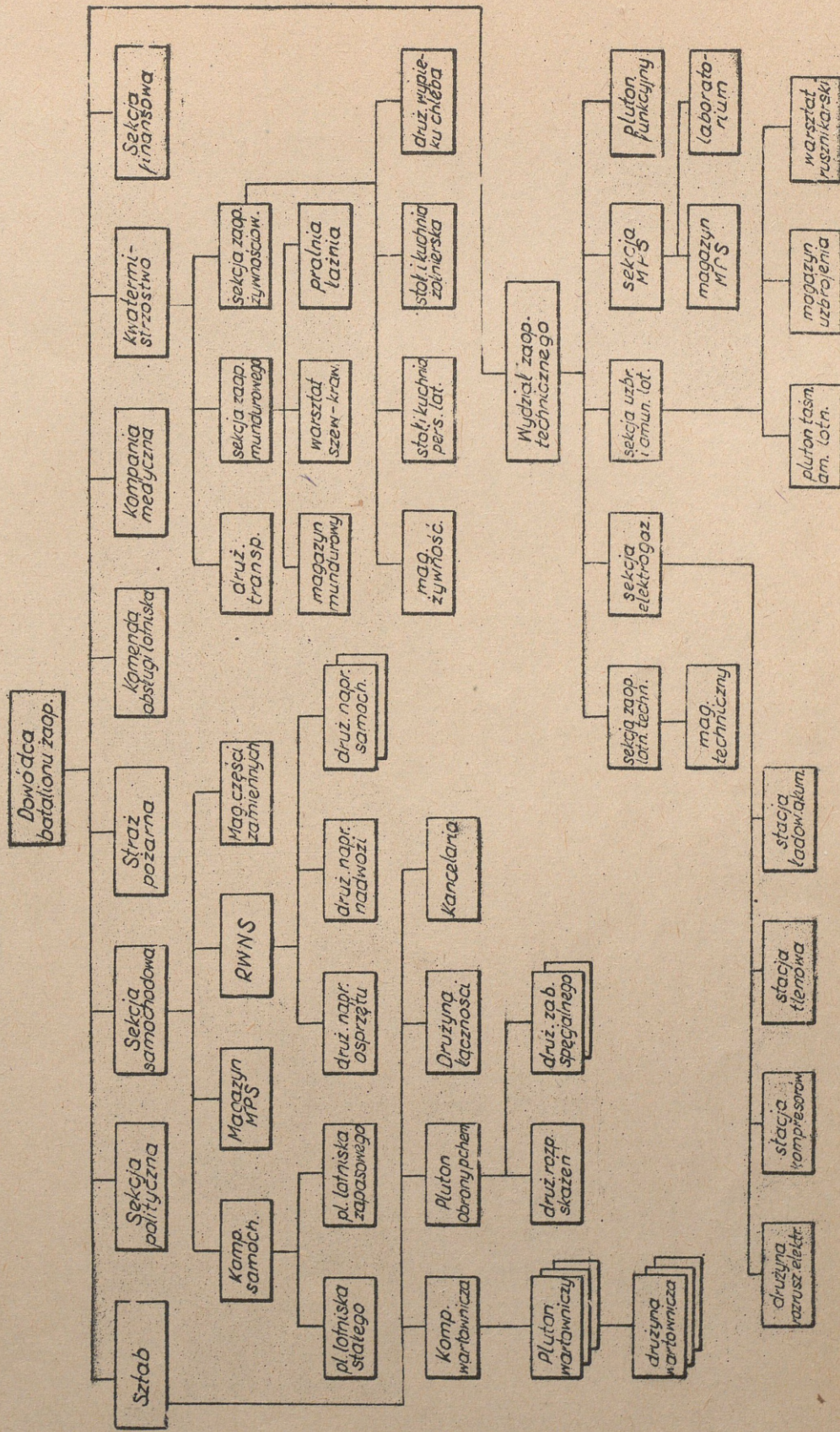
1969 r.

40424

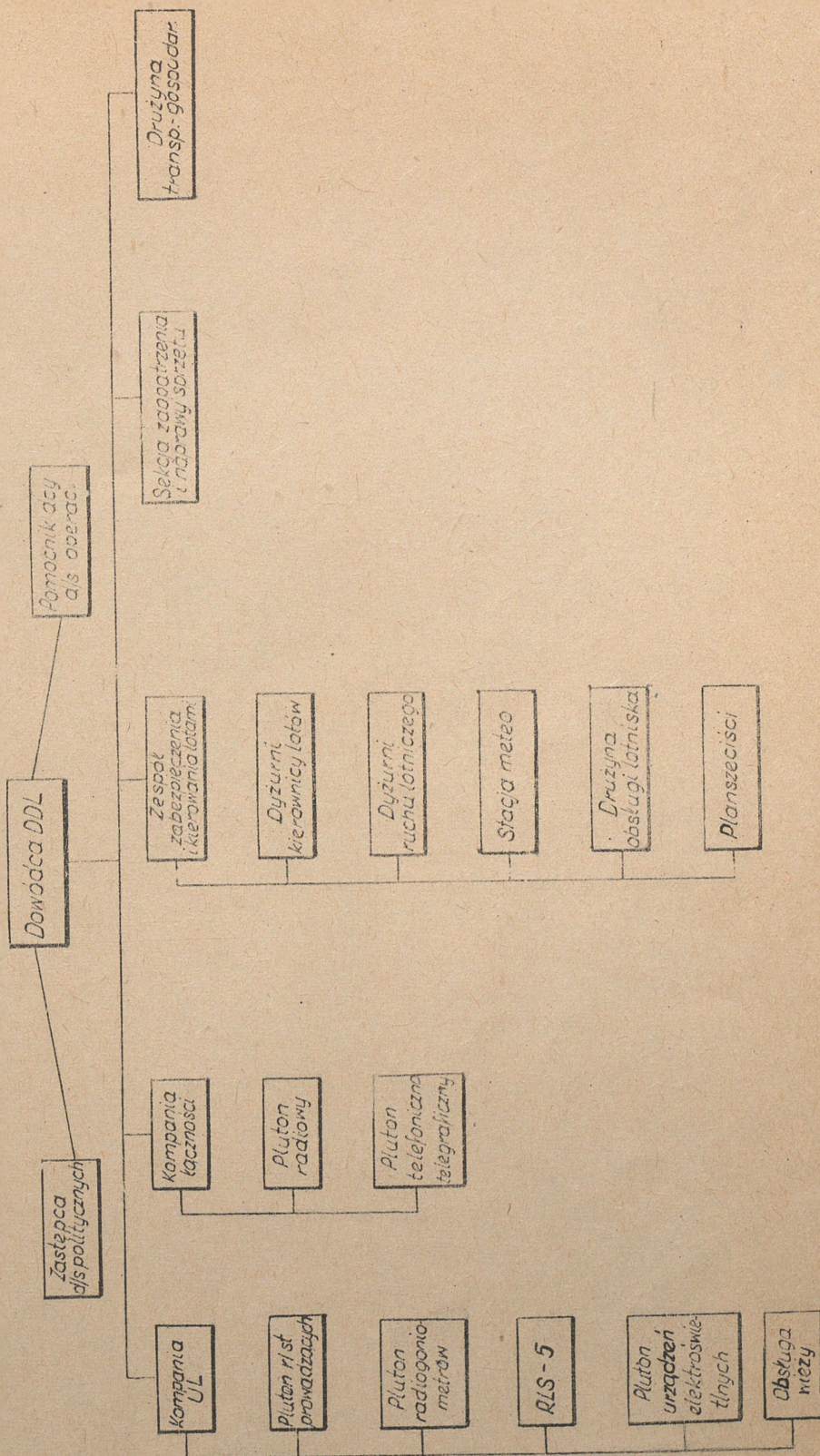
Ogólny schemat organizacji p/m



Organizacja batalionu zaopatrzenia

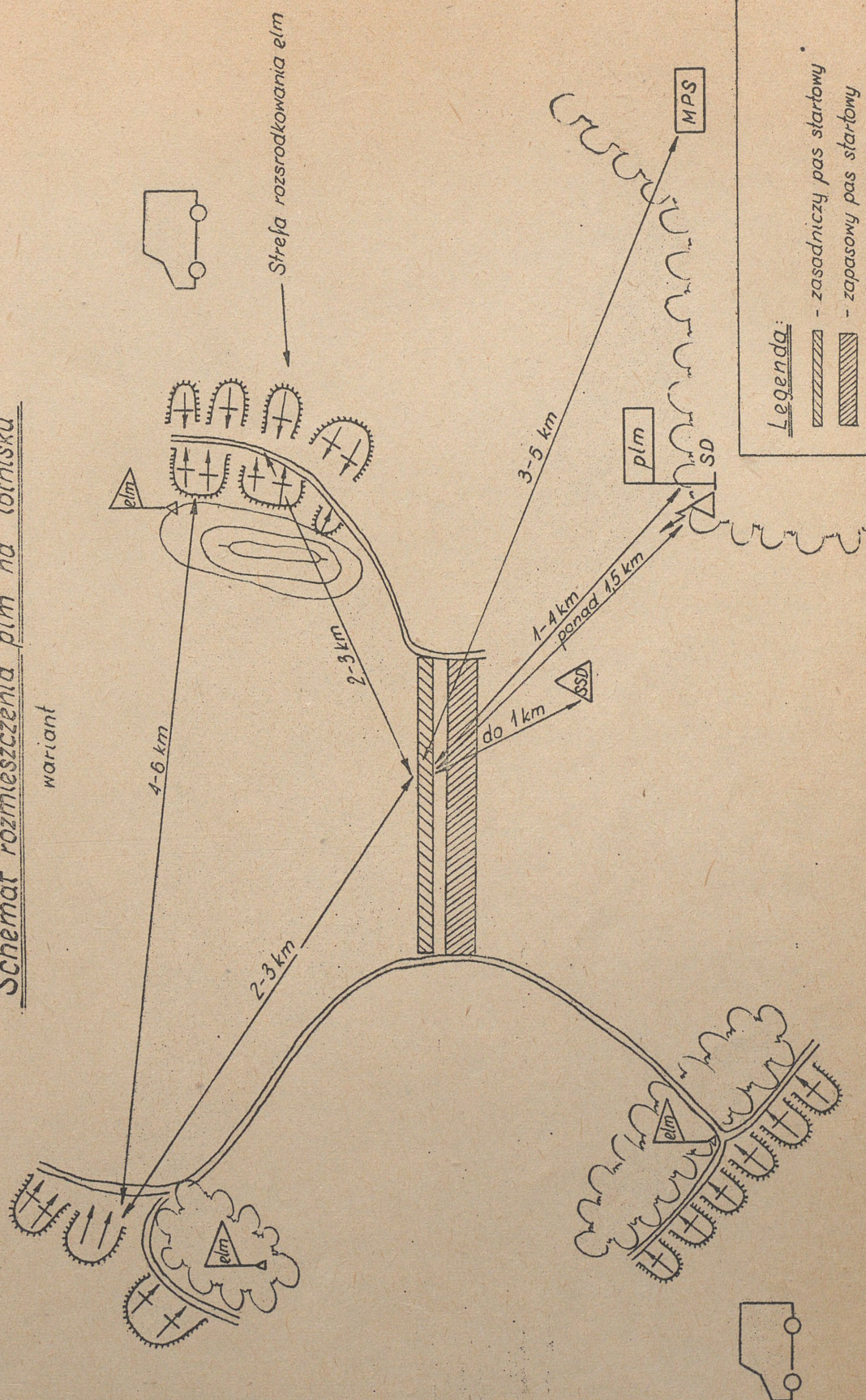


Ogólny schemat organizacji dywizjonu dowodzenia lotami



Schemat rozmieszczenia plm na lotnisku

wariant



Legenda:

- zasadniczy pas startowy
- zapasowy pas startowy
- drogi kołowania
- środki transportowe

P L A N

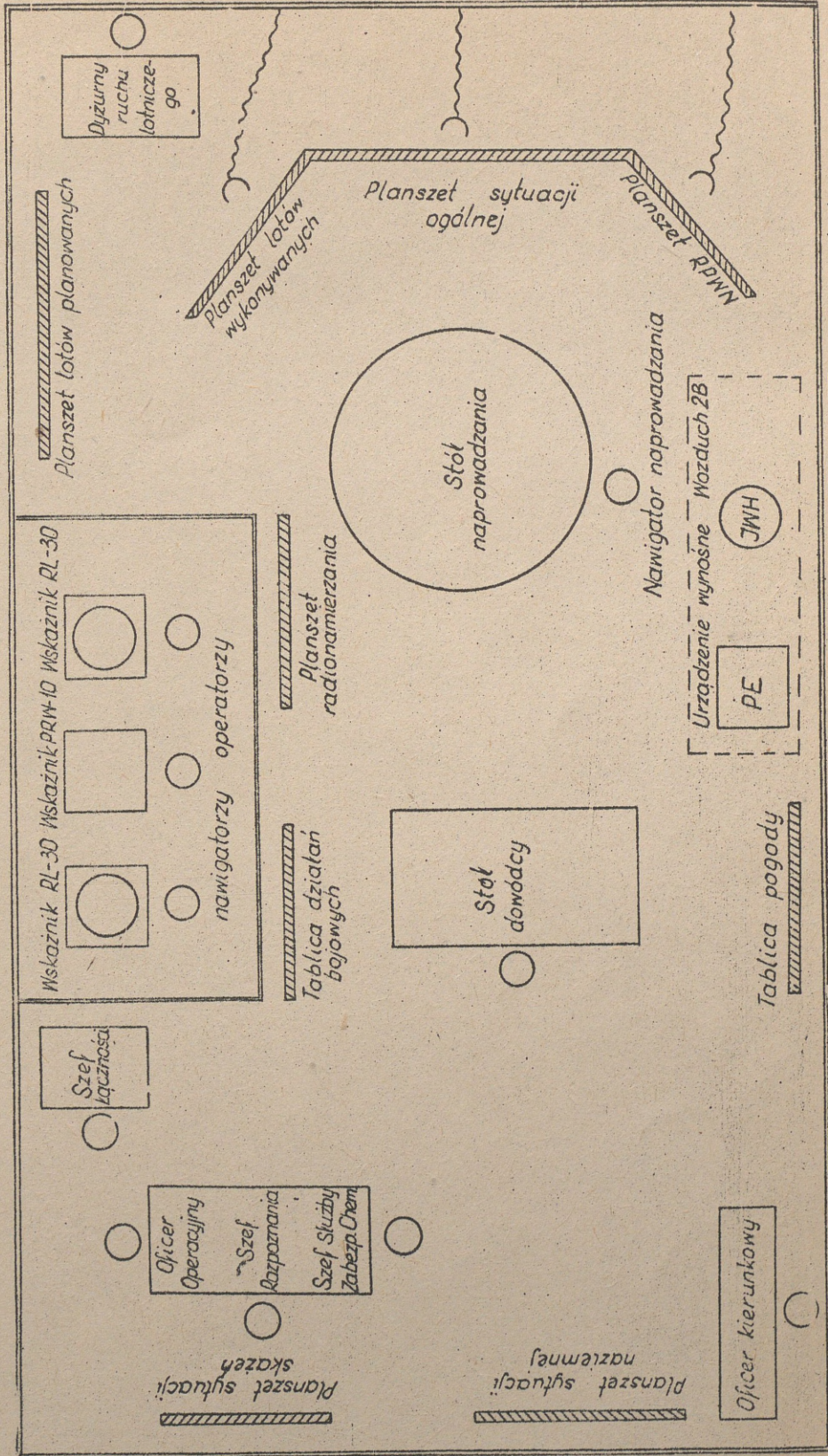
przygotowanie plm do działań bojowych
na dzień:

Lp.	Rodzaj przedsięwzięcia	Kto wykonuje	Czas
1.	Analiza zadania	Dca plm	16.00-16.10
2.	Ógłoszenie zamiaru i udzielenie wytycznych oficerom sztabu i szefom służb	"	16.10-16.40
3.	Ocena sytuacji i wysłuchanie propozycji oficerów sztabu i szefów służb	Dca plm wyznacze- ni ofic.	16.40-18.00
4.	Meldowanie decyzji dla dowódcy dywizji	Dca plm	18.10
5.	Postawienie zadania bojowego	Dca plm	18.30-19.30
6.	Opracowanie dokumentów bojowych	St.pom. Sz.Szt.	16.00-22.00
7.	Wstępne przygotowanie personelu latającego	Zca dcy plm	16.00-18.30
8.	Przygotowanie sprzętu do działań bojowych	St.inż. plm	16.00-22.00
9.	Bezpośrednie przygotowanie personelu latającego do działań bojowych	Zca dcy plm	19.30-21.30
10.	Kontrola przygotowania do działań bojowych:		
	- SD	Sz.Sztabu	21.00-21.30
	- personelu latającego	Zca dcy plm	21.00-21.30
	- dywizjonu technicznego	St.inż.plm	20.00-21.30
11.	Meldowanie o osiągnięciu gotowości bojowej plm do działań	Dca plm	22.00

SZEF SZTABU plm

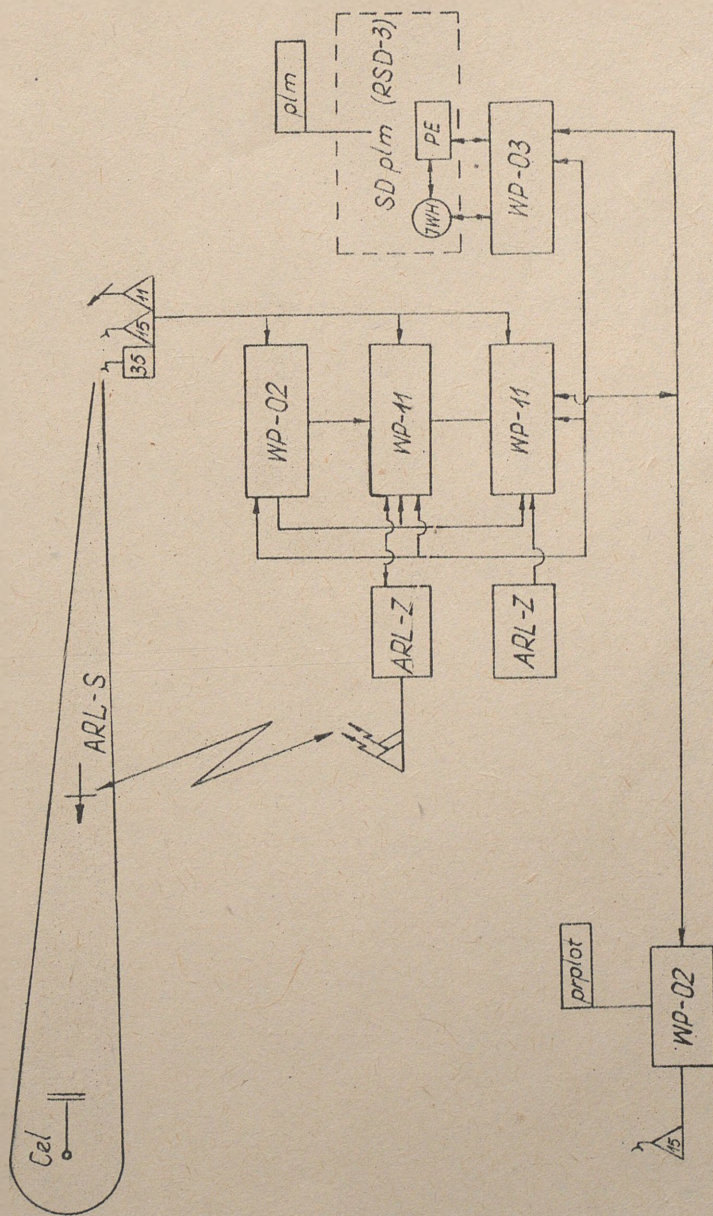
.....

Schemat RSD plm



Legenda: PE - Planszet elektronowy
 JWH - wskaznik

Rozmieszczenie ZCRR i D przy SD p/m
 (wariant przy posiadaniu pełnego zestawu)

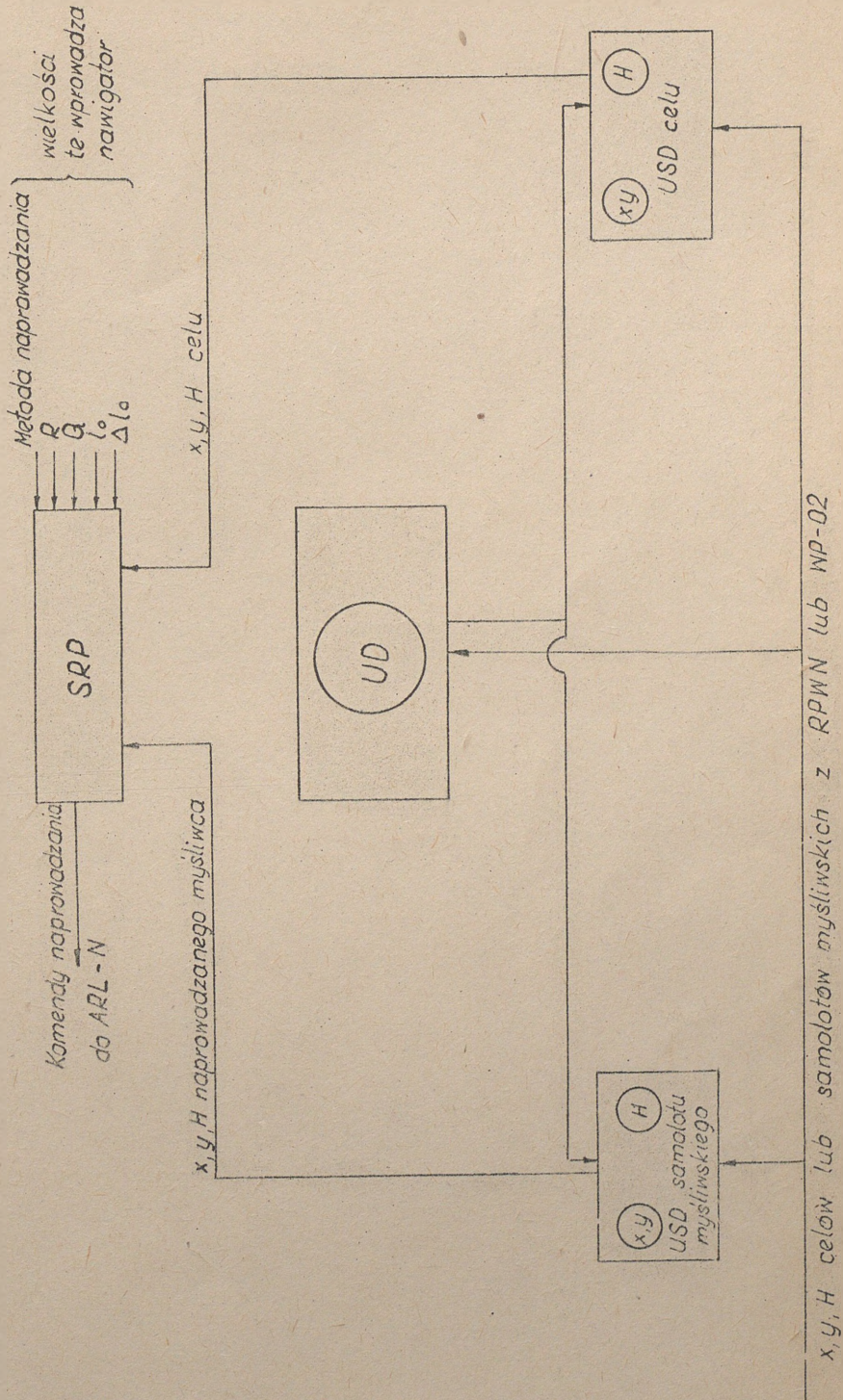


Legenda:

- ⊙ - Wskaznik
- PE - planszet elektrony

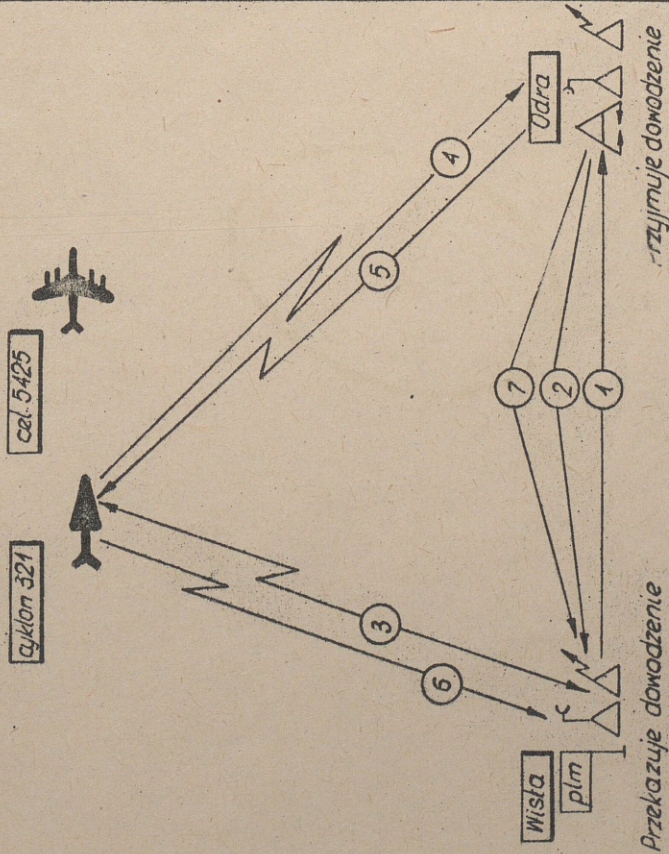
Uwaga: WP-02 może być również rozmieszczony przy jednym z RPWN jeśli w pobliżu nie ma pułku rakiet.

Obieg informacji i komend
podczas przyrządowego naprowadzenia



Sposób i kolejność przekazania dowodzenia

a) z wykorzystaniem sieci powietrznej i naziemnej

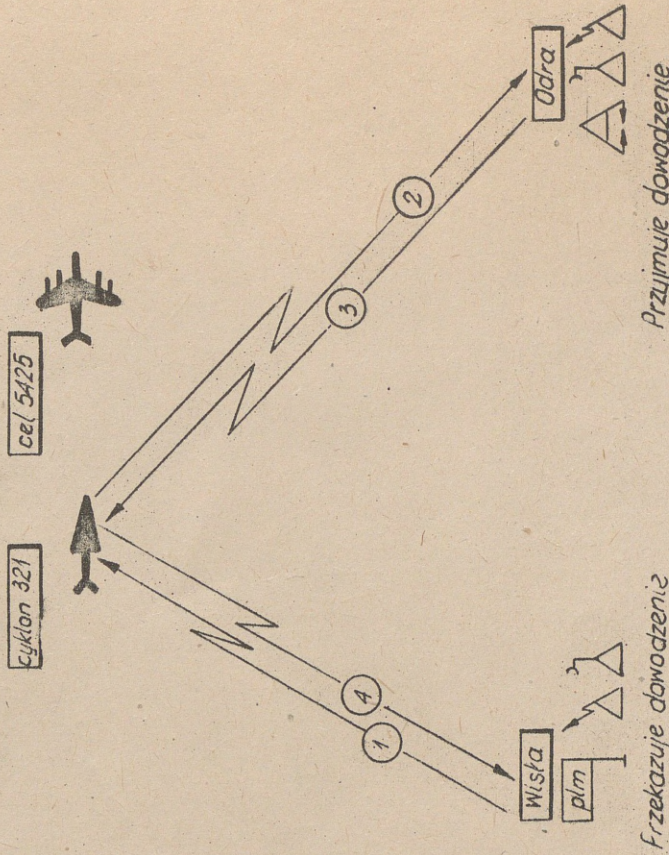


Przekazuje dowodzenie

Przyjmuje dowodzenie

1. „Odra” ja „Wista” przyjmicie dowodzenie „Cyklonem 321” na kanale Nr 3 kwadrat 64376
2. „Wista” ja „Odra” przyjmuję dowodzenie „Cyklonem 321”
3. „Cyklon 321” ja „Wista” nawiązuje łączność z „Odrą” będzie Tobą dowodzić
4. „Odra” ja „Cyklon” jak mnie słyszycie
5. „Cyklon” ja „Odra” słyszę Cię dobrze. Wykonaj moje komendy
6. „Wista” ja „Cyklon 321” łączność z „Odrą” nawiązałem. Wykonuj jej rozkazy
7. „Wista” ja „Odra” dowodzenie „Cyklonem” przyjęłem

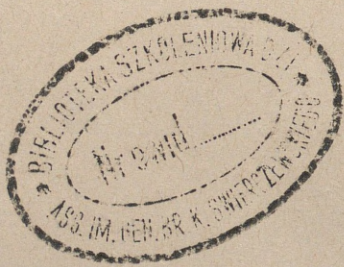
b) z wykorzystaniem sieci powietrznej



Przekazuje dowodzenie

Przyjmuje dowodzenie

1. „Cyklon 321” ja „Wista” nawiązuje łączność z „Odrą” na kanale 3 Twoj kwadrat 64327 idziesz na cel 5425 „Odra” będzie Tobą dowodzić
2. „Odra” ja „Cyklon 321” przyjmicie mój dowodzenie idę na cel 5425 mój kwadrat 64327
3. „Cyklon 321” ja „Odra” dowodzenie Tobą przyjęłem
4. „Wista” ja „Cyklon 321” „Odra” dowodzenie przyjęła



11

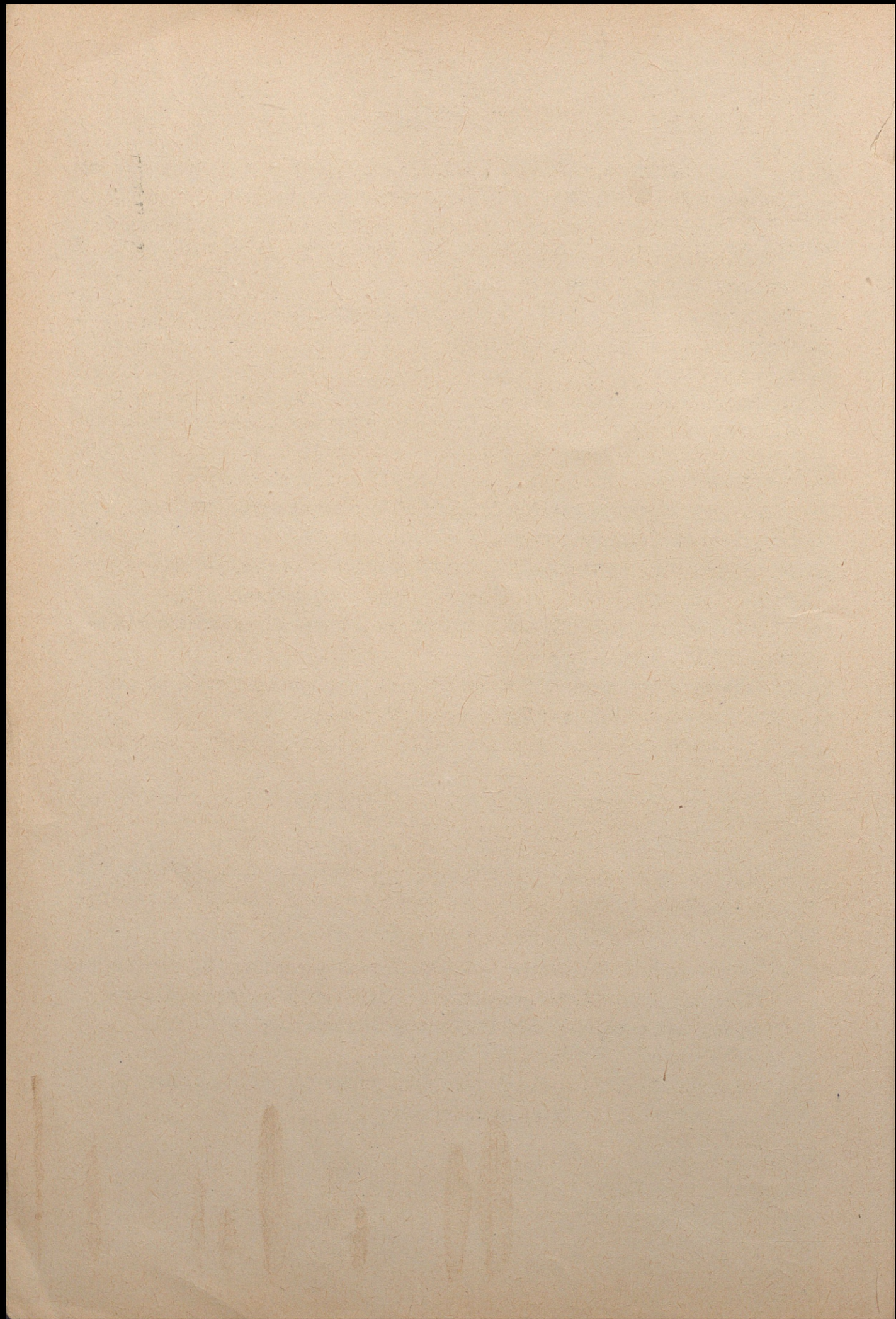
11

11

11

SPIIS TRESCI

<u>Wstep</u>	5
<u>Rozdział I</u>	.
Zasady wykorzystania bojowego pułku lotnictwa myśliwskiego.	6
1. Warunki działań bojowych plm.	6
2. Przeznaczenie i zadania pułku lotnictwa myśliwskiego.	8
3. Organizacja i wyposażenie plm.	9
4. Bazowanie plm.	13
5. Niektóre wskaźniki możliwości bojowych pułku lotnictwa myśliwskiego.	15
<u>Rozdział II</u>	
Organizacja działań bojowych w pułku lotnictwa myśliwskiego.	21
1. Osiągnięcie pełnej gotowości bojowej do działań.	21
2. Praca dowódcy i sztabu pułku po otrzymaniu zadania bojowego.	27
3. Przygotowanie pułku lotnictwa myśliwskiego do prowadzenia działań bojowych.	35
4. Opracowanie decyzji przez sztab plm.	37
5. Zabezpieczenie bojowe działań.	38
<u>Rozdział III</u>	
Dowodzenie działaniami bojowymi.	42
1. Stanowisko dowodzenia plm, jego skład osobowy oraz zasadnicze obowiązki i kompetencje osób funkcyjnych.	42
2. Praca dowódcy i sztabu pułku podczas kierowania działaniami bojowymi:	57
a/ kierowanie działaniami podczas osłony wojsk frontu;	57
b/ kierowanie działaniami bojowymi podczas zabezpieczenia działań bojowych innych rodzajów lotnictwa;	64
c/ kierowanie działaniami w czasie zwalczania desantów powietrznych nieprzyjaciela;	66
d/ kierowanie działaniami bojowymi pułku podczas osłony baz morskich i okrętów na morzu.	68
Zakończenie	71



W S T E P

Niniejszy skrypt przeznaczony jest w zasadzie dla słuchaczy Akademii Sztabu Generalnego, ujmuje tylko zasadniczą problematykę zasad wykorzystania, planowania i prowadzenia działań bojowych przez pułk frontowego lotnictwa myśliwskiego.

Ciągły postęp w zakresie doskonalenia samolotu myśliwskiego, a szczególnie jego uzbrojenia oraz elektronicznego wyposażenia nastrocza pewne trudności w kompleksowym ujęciu wszystkich zagadnień z tym związanych.

W związku z tym w skrypcie zostały ujęte specyficzne warunki wpływające na sposób organizacji i prowadzenia działań bojowych przez plm, do których można zaliczyć:

- stosunkowo bliska odległość bazowania plm od linii styczności bojowej wojsk;
- konieczność częstego przebazowania na skutek manewrowego charakteru działań bojowych wojsk lądowych;
- ograniczona ilość lotnisk bazowania w związku z trudnością ich budowy;
- utrudnione warunki wykrywania i naprowadzania na cele powietrzne na małych wysokościach;
- skomplikowane warunki współdziałania z naziemnymi środkami OPL;
- wykonywanie różnorodnych zadań równocześnie, w toku prowadzenia działań bojowych.

Warunki te w sposób zasadniczy wpływają na utrzymywanie sił pułku w wysokim stopniu gotowości bojowej oraz dużą częstotliwość wylotów bojowych w ciągu doby.

Gruntowna znajomość zagadnień organizacji, możliwości bojowych oraz zasad prowadzenia działań w poważnym stopniu ułatwi wykonanie skomplikowanych zadań.

I. ZASADY WYKORZYSTANIA BOJOWEGO PUŁKU LOTNICTWA MYŚLIWSKIEGO

1. Właściwości działań bojowych plm

Pułk frontowego lotnictwa myśliwskiego w czasie działań bojowych z zasady będzie działał w strefie operacyjnej /strefie objętej działaniami wojsk frontu/.

Właściwością strefy operacyjnej jest duża ruchliwość wojsk i obiektów, które muszą podlegać ciągłej osłonie przed rozpoznaniem i uderzeniami z powietrza.

Działania pułku lotnictwa myśliwskiego podczas wykonywania zadań osłony wojsk na polu walki uwarunkowane są szeregiem czynników charakterystycznych, które w poważnym stopniu wpływają na organizację i działania bojowe pułku lotnictwa myśliwskiego.

Do tych czynników należy zaliczyć:

a/ działania bojowe pułku lotnictwa myśliwskiego w systemie OPL wojsk z zasady będzie poprzedzone przebazowaniem pułku na dużą odległość. Będzie ono ^{wymagalne} w ograniczonym czasie, a najczęściej z jednoczesnym wykonaniem zadania bojowego. Taka sytuacja może spowodować trudności w dowodzeniu i tym samym wymaga od całego składu osobowego wysokich umiejętności organizacyjnych i dowódczych;

b/ w czasie ruchu osłanianych wojsk w działaniach zaczepnych w poważnym stopniu maleją możliwości bojowe pułku w przechwytywaniu celów powietrznych z położenia dyżurowania na lotnisku na rubieży zapewniającej pełną osłonę wojsk, zwłaszcza w pierwszym rzucie. Maleje również możliwość ciągłego dyżurowania w powietrzu. Zwiększa się częstotliwość przebazowania pułku lotniczego, a tym samym pogarszają się warunki zaopatrzenia;

c/ konieczność częstego manewru środkami radiolokacyjnymi, na bazie których organizowane są zautomatyzowane radiolokacyjne centra rozpoznania i dowodzenia obniża dokładność wskazań współrzędnych obiektów powietrznych, a tym samym zmniejsza się dokładność naprowadzania;

- d/ w strefie operacyjnej, osłony wymagają przeważnie obiekty ruchome /elementy ugrupowania wojsk/, często zmieniające swoje położenie w terenie. Również zmienia się ważność wykonywanych przez nie zadań oraz wrażliwość na uderzenia z powietrza. W tych warunkach gotowość bojowa pułku lotnictwa myśliwskiego będzie ulegać zmianie i na bieżąco będzie dostosowywana do aktualnej sytuacji bojowej;
- e/ bezpośrednia styczność osłanianych wojsk z nieprzyjacielem, mały zasięg wykrywania celów powietrznych przez środki radiolokacyjne, zwłaszcza celów wykonujących loty na małych wysokościach i z dużymi prędkościami poważnie ogranicza czas niezbędny do uruchomienia sił lotnictwa myśliwskiego. Taki stan rzeczy wymaga zachowania wysokiego stopnia gotowości bojowej pułku lotnictwa myśliwskiego oraz wysokiej sprawności systemu dowodzenia;
- f/ naziemne środki obrony powietrznej wojsk często zmieniają swoje miejsce. Utrudnia to współdziałanie oraz powoduje częste zmiany w natężeniu dyżurowania lotnictwa myśliwskiego na ziemi i w powietrzu;
- g/ samoloty pułku lotnictwa myśliwskiego najczęściej prowadzą walkę nad terytorium nieprzyjaciela, gdzie są narażone na ogień naziemnych środków obrony powietrznej przeciwnika. Wymaga to wysokich umiejętności pilotażowych i stosowania manewru przeciwrakietowego i przeciwartyleryjского;
- h/ naprowadzanie samolotów pułku lotnictwa myśliwskiego podczas działań na małej wysokości z zasady odbywać się będzie z KPWN organicznie wchodzących w skład DZ lub DPanc, lub WSD DLM ponieważ zasięg pułkowych posterunków naprowadzania nie jest wystarczający, ze względu na znaczne oddalenie od linii styczności bojowej. Taki stan rzeczy ogranicza osobisty wpływ dowódcy pułku na działania bojowe samolotów znajdujących się w powietrzu.

2. Przeznaczenie i zadania pułku lotnictwa myśliwskiego

Przeznaczenie pułku lotnictwa myśliwskiego wynika z ogólnego przeznaczenia lotnictwa myśliwskiego jakim jest zwalczanie lotnictwa nieprzyjaciela w powietrzu, a przede wszystkim lotnictwa bombowego, myśliwsko-bombowego i myśliwskiego oraz samoloty pociski, które mogą być nosicielami broni termojądrowej lub innych środków masowego rażenia.

Pułk lotnictwa myśliwskiego, jako samodzielny oddział przeznaczony jest do wykonywania taktycznych zadań zwalczania środków napadu powietrznego nieprzyjaciela w powietrzu na nakazanych rubieżach w ramach osłony wojsk oraz do zabezpieczenia działań bojowych innych rodzajów lotnictwa i marynarki wojennej.

Pułk lotnictwa myśliwskiego może wykonywać następujące zadania:

- brać udział w osłonie wojsk i obiektów przed rozpoznaniem i uderzeniami z powietrza;
- osłaniać działania bojowe innych rodzajów lotnictwa przed atakami samolotów myśliwskich nieprzyjaciela na całej trasie przelotu lub na niektórych odcinkach lotu;
- osłaniać przed przeciwdziałaniem lotnictwa nieprzyjaciela działania bojowe desantów powietrznych podczas jego załadowania, przelotu, desantowania oraz prowadzenia walki na ziemi;
- zwalczać desanty powietrzne nieprzyjaciela oraz środki transportu;
- osłaniać konwoje i desanty morskie przed rozpoznaniem i uderzeniami z powietrza;
- prowadzić rozpoznanie powietrzne;

Ponadto pułk lotnictwa myśliwskiego może być wykorzystany do zwalczania środków napadu powietrznego w systemie OPK, szczególnie w początkowym okresie wojny w ramach odparcia pierwszego uderzenia.

W szczególnych warunkach pułk lotnictwa myśliwskiego może być użyty do zwalczania celów naziemnych.

Zwalczanie środków napadu powietrznego nieprzyjaciela w ramach osłony wojsk, pułk lotnictwa myśliwskiego będzie zawsze wykonywał w ścisłym współdziałaniu z naziemnymi środkami OPL organicznie wchodzącymi w skład osłanianych wojsk. Sposoby

i zasady współdziałania pułku lotnictwa myśliwskiego z naziemnymi środkami OPL określa dywizja lotnictwa myśliwskiego i jest odpowiedzialna za jego realizację w toku działań bojowych. Pułk lotnictwa myśliwskiego realizuje współdziałanie zgodnie z otrzymanymi wytycznymi z SD lub WSD DLM. Jeśli warunki na to pozwalają, to SD plm może być zorganizowane wspólnie z SD pułku rakiet. W takim przypadku o sposobie realizacji współdziałania decydują wspólnie dowódca pułku lotnictwa myśliwskiego z dowódcą pułku rakiet przeciwlotniczych.

3. Organizacja i wyposażenie plm

Pułk lotnictwa myśliwskiego jest oddziałem taktycznym, organizacyjnie wchodzącym w skład dywizji lotnictwa myśliwskiego, jest samodzielną jednostką administracyjną posiadającą swój sztab.

Pułk lotnictwa myśliwskiego jest w stanie samodzielnie organizować i prowadzić działania bojowe.

W skład pułku lotnictwa myśliwskiego wchodzi:

- dowództwo i sztab;
- trzy eskadry lotnicze /w tym co najmniej jedna na samolotach naddźwiękowych/;
- dywizjon techniczny.

Organizacja pułku lotnictwa myśliwskiego okresu wojennego zbliżona jest do organizacji okresu pokojowego.

Przykładowa organizacja pułku lotnictwa myśliwskiego - schemat nr 1. W czasie bazowania na danym lotnisku, są operacyjnie podporządkowane dowódcy pułku, batalion zaopatrzenia i dywizjon dowodzenia lotami, które zabezpieczają działania bojowe pułku lotnictwa myśliwskiego pod względem materiałowo-technicznym, zaopatrzenia i dowodzenia.

Dowództwo i sztab pułku lotnictwa myśliwskiego przeznaczone są do organizacji kierowania całokształtem działań bojowych.

W skład dowództwa pułku wchodzi:

- dowódca pułku;
- szef sztabu;
- zastępca d/s liniowych;
- zastępca d/s technicznych /dowódca dywizjonu technicznego/;

- zastępca d/s politycznych.

Etatowo w skład kierownictwa płm wchodzi również:

- starszy nawigator pułku;
- szef strzelania powietrznego;
- szef służby ratownictwa wysokościowego;
- starszy lekarz pułku;
- sekretarz POP.

Pod względem rachowym podlegają oni odpowiednim zastępcom dowódcy pułku.

Pracą sztabu pułku kieruje szef sztabu, któremu między innymi podlegają:

- starszy pomocnik szefa sztabu;
- pomocnik szefa sztabu;
- pomocnik szefa sztabu d/s rozpoznania /szef rozpoznania/;
- szef służby chemicznej;
- szef łączności;
- pomocnik d/s łączności specjalnej;
- starszy pomocnik d/s szkolenia ogólnowojskowego;
- instruktor wychowania fizycznego;
- obsada stanowiska dowodzenia.

Eskadra lotnicza składa się z trzech kluczy po cztery samoloty w kluczu. Razem w eskadrze znajduje się 12 samolotów oraz 14 załóg.^{1/}

W pułku lotnictwa myśliwskiego jedna-dwie eskadry są wyposażone w samoloty naddźwiękowe typu MiG-21 przeznaczone do zwalczania celów powietrznych wykonujących loty na dużych wysokościach i w stratosferze oraz z dużymi prędkościami o każdej porze ^{do} oraz w różnych warunkach atmosferycznych.

Pozostałe eskadry /eskadra/ wyposażone w samoloty Lim-5p lub Lim-5 przeznaczone są do zwalczania celów powietrznych na małych i średnich wysokościach.

1/ Wg etatu pułku frontowego lotnictwa myśliwskiego z 1967 r. w eskadrze znajduje się trzy klucze bojowe po czterech pilotów oraz dwóch pilotów rezerwowych.

W jednej z eskadr znajduje się klucz samolotów Lim-5 przystosowanych do prowadzenia rozpoznania fotograficznego obiektów pola walki.

Dywizjon techniczny przeznaczony jest do technicznej obsługi samolotów, utrzymania ich w ciągłej gotowości bojowej do działań oraz bezpośredniej obsługi technicznej samolotów podczas działań bojowych. Dowódcą dywizjonu technicznego jest starszy inżynier pułku/zastępca dowódcy pułku do spraw technicznych/.

Organizacja dywizjonu technicznego - patrz schemat nr 1.

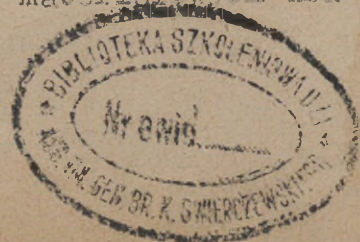
Do zasadniczych zadań dywizjonu technicznego należy zaliczyć:

- zapewnienie stałej gotowości bojowej samolotów i sprzętu specjalnego, niezbędnego do obsługi samolotów;
- prowadzenie prac okresowych na samolotach zgodnie z wytycznymi służby inżynieryjnej;
- prowadzenie drobnych remontów samolotów zgodnie z możliwościami technicznymi PWR-2;
- przyjmowanie i zdawanie do remontu samolotów, których dywizjon techniczny nie jest w stanie dokonać we własnym zakresie;
- szkolenie bojowe i polityczne stanu osobowego dywizjonu technicznego.

Batalion zaopatrzenia przeznaczony jest do bezpośredniego materiałowo-technicznego zaopatrywania pułku lotnictwa myśliwskiego.

Zadania batalionu zaopatrzenia wynikają ściśle z jego przeznaczenia i są następujące:

- zapewnienie stałej gotowości lotniska /lotnisk/ i urządzeń lotniskowych oraz środków mechanicznych i transportu specjalnego dla materiałowo-technicznego zaopatrzenia działań bojowych;
- stałe utrzymywanie odpowiedniej ilości wymaganych rodzajów amunicji, mps, materiałów eksploatacyjnych i remontowych, części zapasowych i innych środków materiałowych dla zabezpieczenia działań bojowych pułku;



- zapotrzebowanie i odrobór potrzebnych środków materiałowo-technicznych oraz ich dowóz do miejsca postoju samolotów;
- gromadzenie zapasów środków materiałowych w granicach norm i limitów ustalonych przez wyższych dowódców oraz ich rozmieszczenie i przechowywanie;
- zaopatrzenie w sprzęt i materiały medyczno-sanitarne;
- zaopatrzenie intendenckie, kwaterunkowe i finansowe;
- wykorzystanie zasobów miejscowych do zaopatrywania i obsługi wojsk;
- przyjmowanie i odsyłanie do naprawy niesprawnego sprzętu bojowego i obsługi lotniskowej;
- zabezpieczenie ewakuacji samolotów z miejsc przymusowego lądowania;
- ochrona, obrona i maskowanie lotniska oraz obsługa lotniska pozornego;
- szkolenie bojowe i polityczne stanu osobowego bz.

Organizacja batalionu zaopatrzenia - schemat nr 2.

Dywizjon dowodzenia lotami przeznaczony jest do organizacji dowodzenia, naprowadzania i ubezpieczania lotów samolotów pułku.

Do zasadniczych zadań dywizjonu dowodzenia lotami należy:

- utrzymywanie w ciągłej gotowości eksploatacyjnej wszystkich urządzeń UL i łączności;
- utrzymywanie w stałej gotowości do wykorzystania urządzeń i wyposażenia SD;
- zabezpieczenie lotów, przebazowań i działań bojowych środkami UL przy ścisłej współpracy z nawigatorem pułku;
- zabezpieczenie obsługi meteorologicznej działań bojowych;
- zaopatrywanie pułku lotniczego w środki łączności radiowej i przewodowej oraz środki ubezpieczenia lotów;
- rozwijanie startu zgodnie z wytycznymi dowódcy lub szefa sztabu pułku;
- wydzielanie odpowiedniej ilości środków łączności do kierowania działaniami bojowymi;
- kierowanie pracą komórki ruchu lotniczego;
- zapewnić ciągłe śledzenie samolotów wykonujących zadanie.

Organizacja dywizjonu dowodzenia lotami - schemat nr 3.

4. Bazowanie pułku lotnictwa myśliwskiego

W okresie pokojowym pułk lotnictwa myśliwskiego bąduje z zasady na jednym z lotnisk wężra lotniskowego DLM. Oprócz tego dla pułku przydziela się lotnisko zapasowe dla dokonywania nawru. Z zasady lotniska zapasowe są lotniskami typu polowego.

W przewidywaniu działań wojennych pułk może być przebazowany na lotnisko zapasowe oraz wcześniej wyznaczone odcinki autostrad lub dróg przystosowanych do startów i lądowań.

Wyposażenie lotnisk, na których bąduje pułk lotnictwa myśliwskiego powinno zapewnić prowadzenie działań bojowych we wszystkich warunkach atmosferycznych oraz w dzień i w nocy, to znaczy:

- rozródkowanie samolotów oraz możliwość szybkiego startu samolotów do działań, szczególnie z gotowości bojowej nr 1;
- dogodne rozmieszczenie wszystkich elementów ugrupowania bojowego pułku;
- należyte maskowanie;
- sprawną obsługę techniczną samolotów;
- niezawodną łączność i sprawne kierowanie samolotami w powietrzu i na lotnisku;
- ochronę stanu osobowego i sprzętu przed bronią masowego rażenia;
- dogodny dowóz i zaopatrzenie;
- możliwość startu samolotów z zapasowego /zapasowych/ pasów startowych.

W czasie działań bojowych pułk lotnictwa myśliwskiego bąduje najczęściej na lotnisku /lotniskach/ polowym oddalonym od linii styczności bojowej około 70-150 km.

Przy bazowaniu pułku na jednym lotnisku, oprócz zasadniczego pasa startu, winien posiadać jeden-dwa zapasowe pasy startowe, połączone ze sobą drogami kołowania.

Kierowanie działaniami bojowymi oraz materiałowo-techniczne zabezpieczenie działań bojowych z dwóch lotnisk nie wymaga zwiększenia stanu osobowego i sprzętu technicznego w batalionie zaopatrzenia i dywizjonie dowodzenia lotami.

W okresie zagrożenia, początkowym okresie wojny oraz w początkowym okresie operacji zaczepnej, pułk lotnictwa myśliwskiego powinien bazować na dwóch lotniskach, co umożliwi start większej ilości samolotów w krótkim czasie oraz zmniejsza prawdopodobieństwo jednoczesnego zniszczenia większej ilości samolotów przez npla, szczególnie w warunkach stosowania broni masowego rażenia.

Na lotniskach podlegają ciągłemu maskowaniu: pas startowy, stoiska samolotów, SD, sprzęt techniczny i inne elementy ugrupowania bojowego pułku.

Na lotnisku powinno znajdować się paliwo, amunicja, tlen i inne środki materiałowo-technicznego zaopatrzenia na 6-8 wylotów pułku.^{1/} Skład osobowy, samoloty, samochody specjalne, środki materiałowo-technicznego zabezpieczenia oraz środki dowodzenia należy w miarę możliwości rozśrodkować.

W przypadku bazowania pułku lotnictwa myśliwskiego na jednym lotnisku, dla każdej eskadry należy przygotować strefy rozśrodkowania w odległości 2-3 km od pasa startowego. Odległość między dwoma sąsiednimi strefami rozśrodkowania nie powinna być mniejsza jak 4-6 km. Odległość ta wyklucza możliwość zniszczenia samolotów dwóch eskadr jedną bombą jądrową średniego kalibru.

W strefach rozśrodkowania przygotowuje się stoiska dla samolotów. Na stoiskach winny być przygotowane obwałowania dla samolotów. W przypadku, gdy nie ma przygotowanych obwałowań, samolot od samolotu należy rozmieszczać nie bliżej jak 80 m. Jeżeli są przygotowane obwałowania można rozmieszczać po 2 samoloty w jednym obwałowaniu jeżeli warunki techniczne na to pozwalają.

^{1/} Ilość ta winna zapewnić możliwość zabezpieczenia działań w ciągu 2 dni.

W czasie prowadzenia działań bojowych w strefach rozmieszczenia winny znajdować się tylko te samoloty, na których nie są wykonywane loty oraz samoloty znajdujące się w gotowości bojowej nr 3. Samoloty znajdujące się w gotowości bojowej nr 1 i 2 rozmieszcza się w odległości 300 - 1000 m od pasa startowego po obu jego stronach. Tam również rozmieszcza się samoloty, które przygotowuje się do powtórnego wylotu i po przygotowaniu mają przejść w gotowość bojową nr 1 lub 2. Środki transportowe przeznaczone do zabezpieczenia lotów oraz obsługi technicznej samolotów rozmieszcza się w odległości 250-300 m od stoisk samolotów.

Startowe stanowisko dowodzenia rozmieszcza się w pobliżu pasa w taki sposób, aby zabezpieczało możliwość obserwacji całego pasa oraz startujące i lądujące samoloty. W przypadku, gdy stanowisko dowodzenia może spełnić te warunki, startowego stanowiska można nie rozwijać.

Stanowisko dowodzenia rozwija się na lotnisku w miejscu dogodnym do dowodzenia działaniami bojowymi. Radiostacje rozmieszcza się w odległości nie mniejszej jak 1,5 km od pasa startowego i stoisk samolotów, a na stanowisko dowodzenia doprowadza się urządzenia wynośne. Dla stanowiska dowodzenia eskadry, personelu obsługującego loty oraz personelu latającego należy przygotować ukrycia i schrony w pobliżu stoisk samolotów.

Ogólny schemat rozmieszczenia p/m na lotnisku - załącznik nr 4.

5. możliwości bojowych pułku lotnictwa myśliwskiego

Pod pojęciem możliwości bojowych pułku lotnictwa myśliwskiego należy rozumieć oczekiwany rezultat działań bojowych całości lub części sił i środków pułku w konkretnych warunkach sytuacji bojowej.

Możliwości bojowe charakteryzują się wielkością /wskaźnikami/ oczekiwanego rezultatu działań bojowych oraz czasem i miejscem /przestrzenią/, w granicach których powyższy rezultat jest możliwy do osiągnięcia.

Przy określaniu możliwości bojowych plm należy brać pod uwagę cały szereg wskaźników. Jedne z tych wskaźników da się wyrazić wielkościami liczbowymi, natomiast inne nąstręczają sporo trudności przy wyrażaniu ich konkretną wartością liczbową.

Do podstawowych grup wskaźników charakteryzujących możliwości bojowe lotnictwa myśliwskiego można zaliczyć:

a/ Wskaźniki charakteryzujące skuteczność działania lotnictwa myśliwskiego:

- prawdopodobieństwo przechwycenia /zniszczenia/ celu przez pojedynczy samolot /grupe/;
- średni oczekiwany rezultat działań bojowych pułku lotnictwa myśliwskiego;

b/ Wskaźniki charakteryzujące przestrzeń działania lotnictwa myśliwskiego:

- promień taktycznego działania samolotów myśliwskich;
- położenie potrzebnych i możliwych rubieży wprowadzenia do walki;
- położenie rubieży przechwycenia;
- rozmieszczenie stref dyżurowania i patrolowania w powietrzu, rozmieszczenie lotnisk, punktów naprowadzenia oraz środków radiotechnicznych;

c/ Wskaźniki charakteryzujące czasowe możliwości lotnictwa myśliwskiego:

- czas wprowadzenia sił do walki;
- długotrwałość dyżurowania /patrolowania/ w powietrzu;
- natężenie działań bojowych;
- czasowe charakterystyki gotowości bojowej.

Określenie możliwości bojowych w pułku lotnictwa myśliwskiego, w konkretnej sytuacji, ma na celu drogą matematycznych obliczeń umożliwić podjęcie przez dowódcę pułku najbardziej słusznej decyzji oraz określić sposób i warunki jej realizacji.

Obliczania poszczególnych wskaźników możliwości bojowych pułku lotnictwa myśliwskiego dokonują oficerowie sztabu i szefowie służb, którzy je przygotowują zgodnie z wytycznymi i zamiarem dowódcy pułku.

Ocena możliwości bojowych przeprowadzana jest przez dowódcę pułku w trakcie oceny sytuacji. Pozwala ona na wybór i uzasadnienie następujących elementów decyzji dowódcy pułku:

1. Sposobu działań bojowych pułku lotnictwa myśliwskiego.
2. Położenia rubieży wprowadzenia do walki.
3. Rozmieszczenia stref dyżurowania i patrolowania.
4. Potrzebnej ilości sił w strefach dyżurowania w powietrzu oraz w odpowiednich stopniach gotowości bojowej na lotniskach.
5. Potrzebnej ilości samolotów myśliwskich do niszczenia typowych celów powietrznych o różnym składzie /z założonym lub nakazanym prawdopodobieństwem/.
6. Możliwości w zakresie jednoczesnych naprowadzeń.
7. Potrzebnej ilości samolotów do zwalczania określonego celu.
8. Oczekiwanego rezultatu działań z założonym /nakazanym/ prawdopodobieństwem.

Określanie możliwości bojowych pułku lotnictwa myśliwskiego należy dokonywać w oparciu o konkretny stan pułku oraz określone warunki działań bojowych.

W celu podjęcia omówionych poprzednio elementów decyzji dowódca plm, oficerowie sztabu i szefowie służb przeprowadzają kalkulacje w celu:

1. określenia niezbędnej ilości sił LM podczas przechwytywania celów powietrznych;
2. określenia możliwości wprowadzenia LM do walki na nakazanych rubieżach;
3. określenia niezbędnej ilości samolotów do dyżurowania i patrolowania w powietrzu;
4. określenia czasu wprowadzenia sił plm do walki.

Dla określenia niezbędnej ilości sił lotnictwa myśliwskiego podczas przechwytywania celów powietrznych niezbędna jest znajomość następujących wartości:

- prawdopodobieństwa przechwycenia celu powietrznego P_p ;
- prawdopodobieństwa naprowadzenia samolotu myśliwskiego na cel powietrzny P_n ;

- prawdopodobieństwa ataku celu Pa;
- prawdopodobieństwa rażenia celu powietrznego przez samolot myśliwski Praż;
- prawdopodobieństwa pokonania radioelektronicznego przeciwdziałania Prpd;
- prawdopodobieństwa niezawodności sprzętu Knz.

W dalszych rozważaniach przyjęto:

- P_{p-1} - prawdopodobieństwo przechwycenia pojedynczego SNP przez samolot MiG-21pf na średnich i dużych wysokościach z użyciem kolejno po 1 R-3s;
- P_{p-2} - prawdopodobieństwo przechwycenia pojedynczego SNP przez samolot MiG-21pf na średnich i dużych wysokościach z użyciem 2 R-3s salwą;
- P_{p-3} - prawdopodobieństwo przechwycenia pojedynczego SNP przez samolot MiG-21pf na małych i średnich wysokościach z użyciem 32 S-5m;
- P_{p-4} - prawdopodobieństwo przechwycenia pojedynczego SNP na małych i średnich wysokościach przez samolot Lim-5 przy strzelaniu serią jednosekundową ze wszystkich punktów ogniowych;
- P_{p-5} - prawdopodobieństwo przechwycenia pojedynczego SNP na małych i średnich wysokościach przez samolot Lim-5 przy strzelaniu serią dwusekundową ze wszystkich punktów ogniowych.

Średnie wartości poszczególnych prawdopodobieństw przy wyko-rzystaniu różnych wariantów uzbrojenia obrazuje tabelka: x/

Prawdopodo-bieństwo przechwyce-nia dla określonego uzbrojenia	Pn	Pa	Praż	Prpd	Knz	Pp
P_{p-1}	0,9	0,95	0,8	0,8	0,9	0,49
P_{p-2}	0,9	0,95	0,96	0,8	0,9	0,59
P_{p-3}	0,8	0,9	0,44	0,85	0,95	0,25
P_{p-4}	0,8	0,9	0,5	0,85	0,95	0,29
P_{p-5}	0,8	0,9	0,55	0,85	0,95	0,32

x/ W podanym przykładzie przyjęto średnie wartości dla okreś-
 lonych warunków. Obliczeń dokonano w oparciu o metodykę
 określania możliwości bojowych lotnictwa myśliwskiego
 nr bibl.szkl. 08669.

Znając wartości poszczególnych prawdopodobieństw dowódca pułku jest w stanie określić niezbędną ilość sił do zwalczania określonego celu z nakazanym prawdopodobieństwem. Potrzebną ilość sił do zwalczania określonego celu z nakazanym prawdopodobieństwem obrazuje tabelka:

Typ s-tu i rodzaj uzbroj.		MiG-21			Lim-5		Rm
		N /P _{p-1} /	N /P _{p-2} /	N /P _{p-3} /	N /P _{p-4} /	N /P _{p-5} /	
Typ s-tu npla i skład grupy							
LMB	1	1	1	2-3	2	2	0,5
	8	4	5-6	16-17	14-15	12-13	0,5
	12	5-6	8-9	26	22	20	0,5
LB	1	1	1	2-3	2	2	0,5
	6	2-3	4	12	10-11	9	0,5
	9	4-5	6-7	20	13	15-16	0,5

Możliwość wprowadzenia lotnictwa myśliwskiego do walki na nakazanych rubieżach uzależniona jest od następujących czynników:

- odległości od lotniska lub strefy dyżurowania do Sprw;
- prędkości lotu samolotu myśliwskiego w czasie lotu na przechwycenie;
- prędkości lotu celu;
- odległości od lotniska do rubieży wykrycia celu przez środki radiolokacyjne.

Każdy z tych czynników w poważnym stopniu wpływa na możliwość wprowadzenia sił LM na określonych rubieżach.

Dla określonych warunków możliwości te są następujące:

Typ samolotów myśliwskich	Vc w km/godz.	H od której istnieje możliwość wprowadzenia do walki			
		z dyżurowania na lotnisku		z dyżurowania w strefie	
		PRW = 100 km	PRW = 50 km	PRW = 50 km	PRW = 0
MiG-21	700	3000 m	800 m	800-900 m	100-200 m
	900	4000 m	1400 m	1300 m	300-500m
	1200	9000 m	3000 m	2000 m	1000 m
Lim-5	700	2500 m	500 m	800-900m	100-200m
	900	3500 m	1000 m	1300 m	300-500m
	1000	4000 m	1300 m	1500 m	500-600m

Ilość sił do dyżurowania i patrolowania w powietrzu uzależniona jest od natężenia i składu grup środków napadu powietrznego nieprzyjaciela. Kryterium określenia ilości grup do dyżurowania jest ilość posiadanych sił i długość dyżurowania lub patrolowania.

Możliwości pułku w zakresie ciągłego dyżurowania przedstawiają się następująco:

Odległ. strefy dyż. od lotnis- ka	H dyż. /m/	Czas dyż. g-tu		Czas ciągłego dyżurowania w godz. x/			
		Lim-5	MiG-21	2 Lim-5	4 Lim-5	2 MiG-21	4 MiG-21
50	500	26	22	5	2,5	2	1
	4000	48	47	9,5	4,5-5	4,5	2,5-3
	11000	68	63	13,5	6,5-7	6	3
120	500	12	10	2,5	1,5-2	1	0,5
	1000	21	22	4,4	2	2	1

x/ Nie uwzględniono współczynnika zazębiania się grup dyżurnych.

Czas wprowadzenia sił do plm do walki uzależniony jest od:

- ilości grup wprowadzanych do walki;
- czasu trwania cyklu naprowadzenia;
- możliwości ilości jednoczesnych naprowadzeń.

Dla średnich warunków czas wprowadzenia sił plm do walki obrazuje tabelka.

Ilość jednoczes- nych na- prowadzeń	Czas cyklu naprowadza- nia w /min/	Czas wprowadzenia sił do walki w zależności od ilości grup w /min/		
		36	18	9
1	8	288	144	72
2	8	144	72	36
3	8	96	48	24



II. ORGANIZACJA DZIAŁAŃ BOJOWYCH W PUŁKU LOTNICTWA MYŚLIWSKIEGO

1. Osiąganie pełnej gotowości bojowej do działań

Doprowadzenie pułku do pełnej gotowości do działań bojowych organizuje się na polecenie dowódcy Dywizji Lotnictwa Myśliwskiego.

Polecenie to może być przekazane w formie zarządzenia lub rozkazu przekazanego na piśmie, przez techniczne środki łączności, osobiście przez dowódcę Dywizji Lotnictwa Myśliwskiego lub przez osobę przez niego upoważnioną.

Polecenie takie może być przekazane również w formie hasła lub sygnału, którego znaczenie zostało wcześniej ustalone w sposób analogiczny jak rozkaz lub zarządzenie.

Po otrzymaniu sygnału lub zarządzenia /rozkazu/ na osiągnięcie pełnej lub podwyższonej gotowości do działań bojowych dowódca i sztab pułku winien zorganizować następujące przedsięwzięcia:

- ogłosić alarm bojowy w plm;
- postawić zadanie bojowe na działania dla dowódców pododdziałów wg uprzednio przygotowanych wariantów;
- zwiększyć ilość załóg w poszczególnych stopniach gotowości bojowej.

Stan osobowy pełniący dyżur w odpowiednich stopniach gotowości bojowej, winien się znajdować w miejscach ustalonych instrukcją gotowości bojowej dla danego lotniska. Wszystkie środki ubezpieczenia lotów i MTZ winny być gotowe do natychmiastowej pracy. Pododdziały będące w gotowości bojowej nr 3 mogą wykonywać loty szkolno-bojowe lub uczestniczyć w innych zajęciach lub przedsięwzięciach. W czasie organizacji takich lotów należy pamiętać, aby w każdej chwili na lotnisku znajdowała się nakazana ilość załóg w poszczególnych stopniach gotowości bojowej. W tym czasie należy przygotowywać, a w razie potrzeby przejść na zapasowe stanowisko dowodzenia. Położenie zapasowego stanowiska dowodzenia do czasu osiągnięcia gotowości bojowej przez plm winno być znane tylko dowódcy, szefowi sztabu i szefowi łączności pułku. Łączność z samolotami wykonującymi loty szkolno-bojowe na-

łażałoby ograniczyć wyłącznie do korzystania z kanałów przeznaczonych do kierowania startem i lądowaniem samolotów.

Stan osobowy znajdujący się na urloпах i podróżyach służbowych odwołuje się na rozkaz wyższego przełożonego.

Stan osobowy całego pułku winien zostać skoszarowany w rejonie lotniska, zgodnie z zasadami rozmieszczenia pułku na lotnisku.

Ponadto w tym okresie należy:

- sprawdzić gotowość do działań wszystkich kanałów i środków łączności;
- sprawdzić funkcjonowanie urządzeń sygnalizacyjnych /jeśli takie istnieją/ służących do podawania określonych sygnałów /alarm chemiczny, lotniczy itp/;
- sprawdzić znajomość sygnałów przez stan osobowy pułku;
- uaktualnić skład drużyn przeznaczonych do likwidacji skutków napadu powietrznego i atomowego przeciwnika;
- sprawdzić, uaktualnić i sprawdzić ich znajomość przez stan osobowy tablice dowodzenia i współdziałania /w tym nakolaników/;
- wzmocnić posterunki rozpoznania chemicznego w rejonie lotniska;
- uaktualnić i zapoznać stan osobowy z dokumentacją, na przebazowanie;
- wzmocnić ochronę i obronę lotniska;
- wykonać inne przedsięwzięcia organizacyjne, które zdaniem dowódcy pułku są niezbędne.

Doprowadzenie pułku do pełnej gotowości bojowej należy przeprowadzać z zachowaniem w miarę możliwości tajemnicy.

Pułk lotnictwa myśliwskiego może znajdować się w pełnej gotowości do działań bojowych w ciągu dłuższego okresu czasu /od kilku dni do kilku tygodni/ i w związku z tym dowództwo i sztab pułku powinno zapewnić dla całego stanu osobowego dogodne warunki pracy i odpoczynku oraz w miarę możliwości dogodne warunki bytowe.

W niektórych przypadkach pułk może osiągać gotowość podwyższoną lub bojową bez ogłoszenia alarmu bojowego, niemniej jednak czynności mające na celu doprowadzenie pułku do pełnej gotowości bojowej mogą być identyczne lub zbliżone do wcześniej wymienionych.

Z chwilą rozpoczęcia działań bojowych cały stan osobowy pułku, batalionu zaopatrzenia i dywizjonu dowodzenia lotami winien przystąpić do nieprzerwanej pracy związanej z wykonywaniem stojących przed pułkiem zadań bojowych. Jeżeli pułk znajdował się z podwyższonej gotowości bojowej, to z chwilą rozpoczęcia działań bojowych lub przed, na sygnał /rozkaz/ przełożonego winien osiągnąć pełną gotowość bojową. Czas przejścia z podwyższonej do pełnej gotowości bojowej zależy będzie każdorazowo od konkretnych warunków bazowania, pory roku, stopnia gotowości bojowej w jakim pułk znajdował się i może wynosić od 30-40 minut do 1 godziny 30 minut.^{x/} Charakterystyczną cechą działań bojowych pułku, osłaniającego działania bojowe wojsk, jest konieczność przebazowywania się w ślad za nacierającymi wojskami. W związku z tym sztab pułku winien mieć zawczasu przygotowaną dokumentację na kilka wariantów przebazowania oraz dokonanie naliczeń potrzeb środków materiałowych i transportu, w zależności od sytuacji taktycznej, pory roku i warunków atmosferycznych. Przebazowanie pułku lotnictwa myśliwskiego w czasie działań bojowych winno się odbywać skrycie. Pułk może przebazowywać się z wykonaniem zdania bojowego lub bez wykonania zadania. W czasie działań bojowych przypadek drugi będzie z zasady należał do rzadkości. Przebazowanie pułku lotnictwa myśliwskiego organizuje dowództwo i sztab pułku na rozkaz dowódcy dywizji.

Przebazowanie pułku lotnictwa myśliwskiego dokonywane jest z zasady w dwóch rzutach:

- bojowym /powietrznym/;
- naziemnym.

Rzut naziemny może być przekazywany transportem kołowym /samochody, pociąg/ lub transportem powietrznym.

Przebazowanie pułku lotnictwa myśliwskiego w czasie działań bojowych może być dokonane wówczas, gdy na nowym lotnisku zorganizowane SD, przygotowane stoiska samolotów, pomieszczenia dla stanu osobowego oraz zgromadzone środki materiałowo-technicznego zabezpieczenia.

x/ Taktika istriebitielnoj awiacji str. 278.

Przygotowanie pułku do przebazowania na nowe lotnisko można podzielić na dwa etapy:

- etap pierwszy - prace wykonywane przed otrzymaniem zadania na przebazowanie;
- etap drugi - prace wykonywane po otrzymaniu zadania na przebazowanie.

W pierwszym etapie mogą być wykonane następujące przedsięwzięcia:

- opracowanie planu przebazowania;^{1/}
- określenie potrzebnej ilości środków transportowych;
- ustalenie składu czołówki technicznej;
- ustalenie składu czołówki zaopatrzenia;
- określenie składu osobowego poszczególnych rzutów;
/w tym określenie ilości ludzi i sprzętu na każdy samochód /samolot/;
- ustalenie kolejności wyjazdu /wylotu/ poszczególnych rzutów, a w rzutach grup i samochodów.

Ogólny plan przebazowania może być sporządzony graficznie na mapie lub w formie tabelarnej.

Z chwilą otrzymania zadania na przebazowanie sztab pułku uaktualnia opracowany już poprzednio plan przebazowania oraz ustala konkretne terminy przygotowania się poszczególnych rzutów do przebazowania oraz ich czasy wymarszu.

Przed każdym przebazowaniem na nowe lotnisko, dowódca pułku lotnictwa myśliwskiego winien wysłać grupę rekonesansową, której zadaniem jest ustalenie stanu i warunków bazowania na danym lotnisku. Skład grupy rekonesansowej może być różny i zależy on od stopnia przygotowania lotniska. Jeżeli lotnisko jest nowo wybudowane i do chwili przebazowania plm, żaden inny pułk lotniczy namim nie bazował, wówczas grupa rekonesansowa będzie najliczniejsza.

^{1/} Taki plan opracowuje się w ogólnych zarysach. W przypadku opracowywania planu z wykorzystaniem metod sieciowych wykonuje się sieć bez podania długości przemarszu /przeletu/ rzutów.

Jeżeli zaś lotnisko jest znane i znane są warunki jego eksploatacji grupa rekonesansowa może być nieliczna, a w niektórych przypadkach nawet w składzie jedna-dwie osoby.

Ustalając skład grupy rekonesansowej dowódca pułku winien wziąć pod uwagę następujące czynniki:

- czy lotnisko było eksploatowane przez własne oddziały lotnicze;
- jakie dane charakterystyczne lotniska posiada sztab pułku /szkie lotniska, opisy, instrukcje eksploatacji itp/;
- jakie prace należy wykonać na nowym lotnisku oraz czas wydzielony na ich wykonanie.

Skład grupy rekonesansowej może być następujący:

- zastępca dowódcy pułku d/s liniowych, nawigator lub szef sztabu pułku;
- starszy pomocnik szefa sztabu pułku;
- starszy lekarz pułku /jeżeli nie jedzie lekarz z bz/;
- przedstawiciel sekcji politycznej;
- szefowie służb z batalionu zaopatrzenia;
- szefowie służb z ddi.

Grupa rekonesansowa ustala stopień przygotowania lotniska do przyjęcia i obsługi samolotów bojowych.

Lotnisko można uznać za przygotowane do przyjęcia samolotów jeżeli posiada:

- pas startowy umożliwiający start i lądowanie samolotów;
- stanowisko dowodzenia;
- zapasy środków materiałowych /paliwo, tlen, amunicję, bomby itp/;
- rozwinięte środki dowodzenia;
- stoiska dla samolotów i ukrycia dla stanu osobowego;
- przygotowane i rozwinięte środki maskowania;
- zorganizowaną obronę i ochronę lotniska.

W celu przygotowania lotniska w takim stopniu, aby mogło zapewnić prowadzenie działań bojowych i kierowanie załogami w powietrzu, a także w celu przyjęcia rzutu bojowego wysyła się czołówkę techniczną i zaopatrzenia. Skład czołówki technicznej i czołówki zaopatrzenia zależy od zadań jakie pułk ma wykonywać po przebazowaniu z nowego lotniska.

Po przybyciu na nowe lotnisko czołówka powinna:

- sprawdzić i przygotować lotnisko do przyjęcia samolotów;
- przygotować niezbędną ilość sił i środków do przyjęcia i obsługi samolotów;
- zorganizować dowodzenie załogami w powietrzu w czasie działań bojowych i w czasie przelotu na nowe lotnisko;
- sprawdzić przygotowanie i wyposażenie stanowiska dowodzenia, stoisk samolotów oraz pomieszczeń dla całego stanu osobowego.

Po stwierdzeniu, że nowe lotnisko jest gotowe do przyjęcia samolotów, dowódca czołówki zobowiązany jest złożyć meldunek dowódcy pułku o gotowości lotniska do przyjęcia samolotów.

Po otrzymaniu meldunku o gotowości lotniska do przyjęcia samolotów, dowódca pułku podejmuje ostateczną decyzję odnośnie sposobu przebazowania i stawia zadanie na przebazowanie.

W przypadku przebazowania pułku z wykonaniem zadania bojowego, dowódca pułku stawia zadanie w formie rozkazu bojowego, w którym winien określić:

- sytuację naziemną i powietrzną oraz jej wpływ na wykonanie zadania bojowego;
- prognozę pogody;
- kolejność i sposób wykonywania zadania bojowego ze starego i nowego lotniska bazowania;
- skład i sposób działań czołówki;
- skład i sposób przebazowania rzutu powietrznego;
- trasę i profil lotu;
- rozmieszczenie i wyposażenie lotnisk pośrednich i zapasowych /jeżeli takie są/;
- nawigatorskie zabezpieczenie przelotu i kolejność lądowania;
- sposób radiolokacyjnego i chemicznego zabezpieczenia przebazowania;
- termin osiągnięcia poszczególnych stopni gotowości bojowej przez pododdziały;
- skład, wyposażenie oraz kolejność przebazowania rzutu naziemnego oraz jego dowódcę;
- termin i sposób przebazowania niesprawnych samolotów oraz kto jest za to odpowiedzialny;
- sposób dowodzenia i swoje miejsce w czasie przebazowania.

Po zakończeniu dowódca pułku winien złożyć meldunek do dcy dywizji o rezultatach przebazowania i gotowości pułku do działań bojowych z nowego lotniska.

2. Praca dowódcy i sztabu pułku po otrzymaniu zadania bojowego

Pod pojęciem organizacji działań bojowych należy rozumieć całokształt pracy dowództwa i sztabu pułku nad wypracowaniem decyzji na działania bojowe, przygotowanie całego stanu osobowego i sprzętu bojowego do działań oraz wykonywanie innych przedsięwzięć mających na celu jak najlepsze wykonanie zadania bojowego.

Zakres i kolejność pracy dowódcy i sztabu pułku w czasie organizacji działań bojowych zależy od:

- treści otrzymanego zadania;
- czasu przeznaczanego na organizację działań bojowych;
- doświadczenia bojowego dowódcy i oficerów sztabu;
- warunków w jakich znajduje się pułk lotnictwa myśliwskiego /prowadzi czy nie działania bojowe, itp/.

W każdym przypadku dowódca i sztab pułku winni tak zorganizować pracę, aby pozostawić maksimum czasu na przygotowanie się eskadr i personelu latającego do wykonywania zadań bojowych.

Pułk lotnictwa myśliwskiego z zasady otrzymuje zadanie bojowe na dobę. W wyjątkowych wypadkach może otrzymać zadanie na dzień lub noc względnie nawet na jeden wylot.

Dowódca pułku lotnictwa myśliwskiego otrzymuje zadanie od dowódcy dywizji lotnictwa myśliwskiego. Dowódca dywizji może przekazać zadanie bojowe osobiście lub przez osobę przez niego upoważnioną w formie ustnej, zarządzenia lub rozkazu bojowego względnie przez techniczne środki łączności. W przypadku przedstawienia zadania bojowego w formie ustnej dodatkowo dowódca pułku powinien otrzymać zadanie bojowe w formie dokumentu bojowego /rozkaz lub zarządzenie bojowe/.

Zadanie bojowe dowódca pułku może otrzymać przed rozpoczęciem działań bojowych lub w toku ich prowadzenia. Po otrzymaniu zadania bojowego dowódca pułku winien przystąpić do wypracowania decyzji na działania bojowe oraz przygotowania pułku do jego wykonania.

Kolejność pracy dowódcy i sztabu po otrzymaniu zadania może być następująca:

- analiza zadania;
- ogłoszenie zamiaru działań;
- udzielenie wytycznych dla oficerów sztabu i szefów służb celem przygotowania pułku do działań oraz niezbędnych danych do decyzji;
- ocena sytuacji i wysłuchanie propozycji oficerów sztabu i szefów służb;
- sprecyzowanie decyzji na działania bojowe;
- meldowanie decyzji dla dowódcy dywizji lotnictwa myśliwskiego;
- postawienie zadań dla dowódców pododdziałów;
- kontrola przygotowania pododdziałów do wykonania zadania bojowego;
- meldowanie dowódcy dywizji o osiągnięciu gotowości bojowej do działań.

a/ Analiza zadania bojowego

Analiza zadania bojowego przez dowódcę pułku lotnictwa myśliwskiego ma na celu zrozumienie zamiaru dowódcy DLM, to znaczy, na jakim kierunku, jakich obiektach i w jakim czasie dowódca dywizji lotnictwa myśliwskiego skupia główne wysiłki obrony.

Dowódca pułku analizując zadanie winien określić rolę pułku w świetle zadania DLM. W toku analizy zadania bojowego dowódca pułku lotnictwa myśliwskiego określa o jakich elementach decyzji musi zdecydować sam, oraz jakie należy wykonać przedsięwzięcia w pułku w celu należytego przygotowania go do działań bojowych. W wyniku analizy zadania musi również określić jakie dane będą mu niezbędne do podjęcia optymalnej decyzji i od kogo należy ich żądać. W czasie analizy zadania przeprowadza również kalkulację czasu biorąc za podstawę:

- czas otrzymania zadania;
- czas meldowania decyzji;
- czas osiągnięcia gotowości bojowej do działań;

b/ Ogłoszenie zamiaru działań:

Na podstawie wniosków wyciągniętych z analizy zadania dowódca pułku precyzuje i ogłasza zamiar działań bojowych w celu ukierunkowania pracy oficerów sztabu i szefów służb nad przygotowaniem danym do decyzji.

W zamiarze dowódca pułku lotnictwa myśliwskiego podaje te elementy decyzji, które mu są znane oraz te, które jest w stanie sam określić bez pomocy specjalistów.

W zamiarze mogą być podane: etapy, sposoby wykonania zadania bojowego, sposoby i warunki dyżurowania i patrolowania, zasady i sposoby dowodzenia i współdziałania oraz przedsięwzięcia natury organizacyjnej, które należy wykonać w czasie organizacji działań bojowych.

c/ Wytyczne dla oficerów sztabu i szefów służb:

Dowódca pułku lotnictwa myśliwskiego udziela wytycznych dla oficerów sztabu i szefów służb w celu przygotowania danych potrzebnych do powzięcia decyzji oraz przygotowania sił i środków pułku do działań bojowych.

Treść wytycznych dla poszczególnych oficerów uzależniona jest od treści otrzymanego zadania oraz konkretnej sytuacji taktycznej.

Wytyczne dla szefów służb i oficerów sztabu mogą być następujące:

Dla pomocnika szefa sztabu d/s rozpoznania:

- możliwości działań wojsk lądowych nieprzyjaciela oraz możliwa zmiana położenia linii styczności bojowej wojsk;
- możliwości działań lotnictwa nieprzyjaciela na osłanianie obiekty oraz prawdopodobne kierunki nalotu;
- ocena prawdopodobnej taktyki działań lotnictwa nieprzyjaciela;
- charakterystyka samolotów nieprzyjaciela, które mogą wykonywać uderzenia na kierunki działań bojowych pułku.

Dla szefa sztabu pułku:

- propozycje dotyczące organizacji i realizacji dowodzenia pułkiem podczas działań bojowych;
- propozycje dotyczące realizacji współdziałania z naziemnymi środkami OPL;

- możliwości wykorzystania przez pułk informacji z posterunków, obserwacji wzrokowej DZ i DPanc;
- propozycje dotyczące rozmieszczenia poszczególnych elementów ugrupowania bojowego na lotnisku;
- propozycje dotyczące organizacji przebazowania /jeżeli takie jest przewidziane/.

Dla zastępcy d/s liniowych:

- możliwości zwalczania grupowych celów powietrznych;
- możliwości dyżurowania na lotnisku; dyżurowania i patrolowania w strefach oraz propozycje w tym zakresie;
- propozycje zwalczania celów powietrznych w zależności od typu, składu i wysokości lotu;

Dla nawigatora pułku:

- możliwości i propozycje dotyczące dyżurowania i patrolowania;
- możliwości i propozycje w zakresie wprowadzenia samolotów /grup/ na poszczególnych rubieżach wprowadzenia do walki;
- możliwości i propozycje dotyczące zabezpieczenia naprowadzania;
- sposoby wznowienia orientacji i wykorzystania środków UL;

Dla szefa strzelania powietrznego:

- możliwości bojowe w zakresie zwalczania określonych celów powietrznych;
- proponowane sposoby prowadzenia walki powietrznej;
- proponowane sposoby atakowania celów powietrznych na małych wysokościach.

Dla starszego inżyniera:

- możliwości i propozycje w zakresie wykorzystania poszczególnych typów samolotów w czasie działań bojowych;
- stan samolotów i ich stan techniczny;
- możliwości prowadzenia remontów i prac okresowych;
- stan i możliwości wykorzystania sprzętu hangarowo-lotniskowego do przygotowania samolotów;
- stan i potrzeby amunicji lotniczej.

Dla starszego pomocnika szefa sztabu:

- planowane działania i możliwości wojsk własnych;
- stan i ukompletowanie własnej jednostki;
- wytyczne dotyczące przygotowania potrzebnych dokumentów bojowych.

Dla dowódcy dywizjonu dowodzenia lotami:

- możliwości i propozycje w okresie wykorzystania środków dowodzenia i naprowadzania;
- możliwości i propozycje w zakresie wykorzystania środków UL;

Dla dowódcy batalionu zaopatrzenia:

- stan sił i środków oraz możliwości w zakresie zabezpieczenia materiałowo-technicznego, specjalnego i medycznego;
- stan środków transportowych i ich możliwości;
- propozycje i możliwości w zakresie obrony i ochrony lotniska;

W zależności od otrzymanego zadania bojowego oraz konkretnej sytuacji, ponadto dowódca pułku może udzielić wytycznych:

- szefowi łączności;
- dowódcy baterii artylerii przeciwlotniczej;
- szefowi służby chemicznej;

Ich propozycje może również wysłuchać szef sztabu pułku.

Dowódca pułku lotnictwa myśliwskiego może udzielić wytycznych wszystkim oficerom sztabu i szefom służb, względnie ograniczyć się tylko do niektórych.

W wyjątkowych przypadkach dowódca pułku może nakazać wysłanie zarządzenia przygotowawczego do eskadr. Może to mieć miejsce wówczas, gdy pułk ma wykonywać zadanie nietypowe /np. zwalczanie celów naziemnych/.

Zarządzenie przygotowawcze może obejmować następujące zagadnienia:

- charakter zadania bojowego;
- rejon działań bojowych;
- czas i stopień osiągnięcia gotowości bojowej;
- ładunek bojowy;
- miejsce i czas postawienia zadania bojowego.

Zarządzenie przygotowawcze może być również przekazane ustnie przez techniczne środki łączności.

Dowódca pułku powinien również podać plan realizacji przedsięwzięć przygotowania pułku do działań bojowych.

Plan przygotowania może być opracowany w formie dokumentu.

Przykładowy plan - załącznik nr 5.

d/ Ocena sytuacji przez dowódcę plm

Ocena sytuacji przez dowódcę plm przeprowadzona jest pod kątem rozwiązania zasadniczych problemów wynikających z otrzymanego zadania. Ocena sytuacji dowódca pułku może przeprowadzać sam lub wspólnie z szefem sztabu pułku, przy czym może wysłuchiwać propozycji oficerów sztabu i szegów służb /wszystkich lub tylko niektórych/.

Ocenę sytuacji dowódca pułku może przeprowadzać według elementów sytuacji lub elementów decyzji.

Zakres i treść oceny sytuacji każdorazowo zależą będzie od treści otrzymanego zadania i konkretnej sytuacji taktycznej. W każdym przypadku dowódca pułku nie powinien tracić czasu na ocenę tych elementów sytuacji, które są dla niego jasne lub też nie mają zasadniczego wpływu na wykonanie zadania bojowego, a skupić się na zagadnieniach zasadniczych.

Dla podjęcia decyzji, sztab pułku powinien przygotować dane dotyczące przypuszczalnego charakteru działań nieprzyjaciela powietrznego, składu i możliwości bojowych pułku, możliwości zabezpieczenia jego działań, konieczności uzupełnienia zapasów środków materiałowych, a także dane o sąsiadach i sytuacji skażeń promieniotwórczych.

Podczas oceny nieprzyjaciela powietrznego dowódca pułku ocenia charakter działań środków napadu powietrznego według kierunków nalotów, wysokości, typów samolotów przeciwnika, taktyki ich działań, stosowanych zakłóceń oraz sytuację skażeń.

Wychodząc z oceny nieprzyjaciela powietrznego, określa się sposoby zwalczania środków napadu powietrznego na różnych wysokościach ze szczególnym uwzględnieniem wysokości małych, przedsięwziąć walki z zakłóceniami, sposobów dyżurowania oraz przedsięwziąć obrony pułku przed bronią masowego rażenia.

Podczas oceny sąsiadów dowódca pułku analizuje zadania sąsiednich pułków, ich wpływ na działania własnej jednostki szczególnie położenie lotnisk, SD, systemu powiadamiania, pod kątem ^{ich} wykorzystania w toku działań bojowych.

Oceniając sytuację możliwości bojowej własnej jednostki, dowódca pułku powinien rozpatrzyć:

- skład bojowy pułku;
- stan załóg, ich wyszkolenie i przygotowanie do działań bojowych;
- stopień technicznego ukończenia;
- stan materiałowo-technicznego zabezpieczenia;
- sposób rozmieszczenia pułku na lotnisku;
- stan i możliwości środków dowodzenia i naprowadzania;
- możliwości bojowe w zakresie niszczenia poszczególnych typów środków napadu powietrznego przeciwnika;

Wnioski z oceny własnych możliwości powinny dotyczyć:

- możliwości pułku w prowadzeniu działań bojowych wg pory doby, warunków atmosferycznych, określonej taktyki lotnictwa nieprzyjaciela;
- urzutowania myśliwców w strefach dyżurowania i patrolowania wg wysokości;
- sposobów przekazywania dowodzenia i naprowadzania na inne SD /RPWN/, sposób przechwyceń na małych wysokościach;
- w locie koszącym oraz celów stosujących zakłócenia;
- sposobu manewru i zabezpieczenia myśliwców lądujących na lotniskach sąsiadów oraz zabezpieczenia myśliwców sąsiednich pułków lądujących na lotniskach bazowania pułku;
- przedsięwzięcia zabezpieczenia działań bojowych z lotniska zasadniczego i zapasowych.

Podczas oceny terenu, warunków bazowania, warunków klimatycznych i atmosferycznych dowódca pułku winien przeanalizować:

- charakter miejsca bazowania;
- ukształtowanie terenu i jego wpływ na prowadzenie działań bojowych;
- warunki maskowania;
- stan dróg dowozu i ewakuacji w rejonie lotnisk;
- prawdopodobne rejony uderzeń jądrowych;
- długość dnia i nocy;
- głębokość pogody na okres działań bojowych;
- prawdopodobne przemieszczanie się obłoku promieniotwórczego w zależności od kierunku i siły wiatru;
- stan i ilość miejscowych linii łączności w rejonie bazowania pułku;

W wyniku oceny terenu i warunków bazowania, i warunków klimatycznych dowódca plm winien wyciągnąć wnioski odnośnie:

- rejonów rozmieszczenia poszczególnych elementów ugrupowania bojowego pułku;
- sposobu wykorzystania istniejących, ewentualnie naprawy lub budowy nowych dróg w rejonie lotniska;
- określenia stopnia rozbudowy inżynierskiej lotniska i jego maskowania;
- sposobów działań bojowych w zależności od pory doby i warunków atmosferycznych;
- sposobu wykorzystania miejscowych linii łączności.

Na podstawie wyciągniętych wniosków z analizy zadania i oceny sytuacji dowódca plm ustala ogólne wnioski składające się na decyzję.

Po sprecyzowaniu decyzji dowódca pułku melduje ją dla dowódcy dywizji lotnictwa myśliwskiego.

e/ Decyzja dowódcy pułku obejmuje:

- zamiar działań /czas, rejon działań myśliwców, cel działań, siły i środki przeznaczone do wykonania zadania/;
- sposób wykonania zadania;
- plan dyżurowania;
- sposoby wprowadzenia sił do walki w zależności od charakteru nalotu;
- sposoby ataków i prowadzenia ognia w zależności od wielkości grupy i typu samolotów;
- zadanie bojowe dla pododdziałów i sposób współdziałania podczas wykonywania zadania;
- przedsięwzięcia bojowego, materiałowo-technicznego i specjalnego zabezpieczenia;
- organizacja dowodzenia i łączności na ziemi i w powietrzu;
- czas osiągnięcia gotowości do działań.

Po zatwierdzeniu, decyzję dowódcy pułku lotnictwa myśliwskiego przez dowódcę DLM doprowadza się do podwładnych.

W tym celu w oznaczonym miejscu i czasie zbiera się dowódców pododdziałów, oficerów sztabu i szefów służb celem postawienia zadania. Postawienie zadania może być zorganizowane w różny sposób. Zadanie bojowe w całości może postawić dowódca pułku

lub też z sytuacją może zapoznać szef sztabu pułku względnie oficer operacyjny, a dowódca pułku stawia tylko zadania bojowe. Na polecenie dowódcy pułku poszczególni szefowie służb omawiają szczegółowo sposób wykonania zadania.

Treść zadania bojowego - jak załącznik nr 6.

W czasie stawiania zadania bojowego starszy pomocnik szefa sztabu pisze rozkaz bojowy ze słów dowódcy pułku w książce rozkazów.

Dowódcy pododdziałów winni potwierdzić znajomość zadania swoim podpisem.

3. Przygotowanie pułku lotnictwa myśliwskiego do prowadzenia działań bojowych

Przygotowanie plm do działań bojowych odbywa się w sposób ciągły. W czasie wykonywania starego zadania może on przygotowywać się do wykonywania nowego, często całkiem odmiennego od dotychczasowego. Na przykład plm zwalcza cele powietrzne, a jednocześnie przygotowuje się do osłony desantu lub zabezpieczenia działań bojowych innego rodzaju lotnictwa.

Przygotowanie do działań bojowych można podzielić na następujące okresy: /jeśli plm aktualnie nie wykonuje zadań bojowych/:

- przygotowanie plm do działań przed otrzymaniem zadania bojowego;
- przygotowanie plm do działań po otrzymaniu zadania bojowego przez dowódcę plm;
- przygotowanie do postawienia zadań dla pododdziałów.

Przygotowanie plm do działań przed otrzymaniem zadania bojowego polega na:

a/ dla personelu latającego:

- studiowanie rejonu działań;
- studiowanie danych o nieprzyjacielu, jego taktyki działań, sprzętu, bazowania, obrony przeciwlotniczej itp;
- studiowaniu sposobu dowodzenia i współdziałania z OPL wojsk frontu;

b/ dla sztabu pułku i SD:

- studiowaniu danych o nieprzyjacielu;
- organizacji ochrony i osłony lotniska;
- rozbudowie inżynierskiej lotniska i maskowaniu;
- uzupełnieniu zabezpieczenia materiałowo-technicznego;
- sprawdzeniu i treningu SD, RSD /ruchome stanowisko dowodzenia/.

Celem tego etapu przygotowania jest doskonalenie nawyków całego stanu osobowego pułku w utrzymywaniu wysokiego stopnia gotowości bojowej do prowadzenia działań.

Po otrzymaniu przez pułk zarządzenia przygotowawczego lub rozkazu bojowego, przygotowanie jest prowadzone już w ściśle określonym celu.

Na podstawie wytycznych dowódcy pułku personel latający studiuje istotne elementy rejonu działań bojowych /strefy dyżurowania i patrolowania, rubieże wprowadzenia do walki, strefy działań artylerii przeciwlotniczej i rakiet/, położenie SD, PN, SO rakiet, sygnały rozpoznawcze, sposoby dowodzenia, właściwości naprowadzania itp.

Na podstawie wytycznych dowódcy pułku, sztab i skład bojowy SD przygotowują niezbędne dane o nieprzyjacielu, przygotowują się do realizacji współdziałania z przeciwlotniczą artylerią rakietową, kontrolują sprawność urządzeń i środków łączności, uaktualniają sygnały i sposoby przekazywania dowodzenia lotnictwa na sąsiednie SD, organizują przygotowanie sprzętu lotniczego i zabezpieczającego, wyjaśniają prognozę pogody oraz przygotowują dane dla dowódcy plm celem powzięcia prawidłowej decyzji.

Po postawieniu zadania personel latający przygotowuje się już konkretnie do wykonania zadania bojowego, przygotowuje mapę z niezbędnymi wykresami i obliczeniami, to jest trasy lotu, rejon celu, strefy patrolowania, strefy dyżurowania /tak własne jak i nieprzyjaciela/, rubieże wprowadzenia do walki, strefy ognia artylerii przeciwlotniczej itp.

Natomiast sztab i pozostały personel pułku zabezpieczają jak najlepsze przygotowanie do działań bojowych personelu latającego, dopilnowują przygotowanie sprzętu lotniczego i pomocniczego oraz prowadzą niezbędną dokumentację.

Dowódcy eskadr biorąc udział w samodzielnym przygotowaniu kierują przygotowaniem personelu latającego do działań, ustalają kolejność dyżurowania podszczególnych załóg, omawiają ugrupowanie bojowe grup wykonujących zadanie, kolejność startu i lądowania /jeżeli eskadra bazuje oddzielnie/.

Po samodzielnym przygotowaniu, dowódcy eskadr sprawdzają przygotowanie się personelu latającego do działań z uwzględnieniem znajomości danych łączności, współdziałania i pracy środków UL. W rezultacie całości przygotowania do działań bojowych każda załoga powinna dokładnie znać swoje zadanie, sposób jego wykonania oraz czynności w wypadku najbardziej skomplikowanych sytuacji w powietrzu.

Przygotowanie do działań bojowych w czasie wykonywania zadania bojowego może zawierać tylko niektóre /uzasadnione w danej sytuacji/ elementy.

4. Opracowanie decyzji przez sztab plm

Powziętą przez dowódcę pułku decyzję sztab opracowuje w formie dokumentacji. Podstawowymi dokumentami przedstawiającymi decyzję dowódcy plm są:

- rozkaz bojowy /zapisywany w książce rozkazów/ - załącznik nr 6;
- plan działań bojowych - załącznik nr 7.

Plan działań bojowych pułku składa się z części tekstowej i graficznej. W części tekstowej opisuje się zadanie bojowe pułku, czas osiągnięcia gotowości bojowej oraz sygnały współdziałania z naziemnymi środkami obrony przeciwlotniczej wojsk. Graficzna część planu działań bojowych pułku obejmuje:

a/ Położenie wojsk własnych i nieprzyjaciela; w którym podaje się:

- przebieg linii styczności bojowej wojsk;
- lotnisko bazowania pułku, lotniska zapasowe i lotniska sąsiadów, na których mogą lądować samoloty pułku;
- stanowiska dowodzenia i radiolokacyjne posterunki dowodzenia i naprowadzania;
- granice strefy działań bojowych DLM;
- granice sektora odpowiedzialności plm;
- strefy ognia naziemnych środków obrony przeciwlotniczej wojsk własnych i nieprzyjaciela;

- strefy dyżurowania, patrolowania i krótkotrwałego wyczekiwania;
- rozmieszczenie radiotechnicznych środków zapewniających określenie miejsca samolotom w powietrzu;
- trasy lotu do stref dyżurowania i krótkotrwałego wyczekiwania;
- rubież zasięgu naprowadzania z pułkowego punktu naprowadzania.

Ponadto w formie wykresów lub tabel na plan działań wrysowuje się:

- stan sił i środków płm, w którym podaje się aktualny stan sprzętu i personelu latającego z rozliczeniem na grupy według warunków atmosferycznych;
- plan dyżurów bojowych na ziemi i w powietrzu, w którym podaje się stopnie, nazwiska i kryptonimy pilotów, kolejność i czas zmian stopni gotowości bojowych każdej dyżurującej grupy oraz okresy odpoczynku;
- inne zagadnienia jak: manewr myśliwców w strefie dyżurowania i patrolowania, ugrupowanie bojowe podczas lotu do stref i na przechwylenie, sposoby zbiórek i lądowań itp.

Plan działań bojowych pułku podpisuje szef sztabu, a zatwierdza dowódca pułku.

Plan działań bojowych pułku może być wykonany na mapie decyzji tworząc z nią razem jeden dokument.

2/3 5. Zabezpieczenie bojowe działań płm

W skład zabezpieczenia bojowego działań płm wchodzi:

- obrona przed środkami masowego rażenia;
- rozpoznanie nieprzyjaciela powietrznego;
- obrona naziemna;
- obrona przeciwlotnicza.

Zagadnienie obrony naziemnej jest bardzo ważnym elementem, którego ważność wzrasta w miarę zbliżania się do linii styczności bojowej. Wynika to z ważności obiektu, jakim jest lotnisko.

We współczesnych działaniach wojennych lotniska mogą być obiektem napadu, wszelkiego rodzaju grup dywersyjnych, oraz pododdziałów i oddziałów wojsk nieprzyjaciela, które nie zostały rozbite i zniszczone lub zostały specjalnie pozostawione]

przez nieprzyjaciela do prowadzenia akcji dywersyjnych. W operacjach obronnych istnieje realna możliwość napadu na lotniska jednostek zmechanizowanych i pancernych przeciwnika, które będą dążyły do uchwycenia lotnisk w stanie nieuszkodzonym.

Bezpośrednią obronę lotniska organizuje się siłami i środkami rozmieszczonych na lotnisku: jednostek pułku lotniczego, batalionu zaopatrzenia i dywizjonu dowodzenia lotami. W wypadku szczególnego zagrożenia ze strony wojsk naziemnych nieprzyjaciela do obrony lotniska mogą być wydzielone specjalne pododdziały wojsk lądowych lub jednostki OTK.

Obronę lotniska organizuje i ponosi za nią pełną odpowiedzialność dowódca garnizonu lotniczego, którym jest dowódca płm bazującego na danym lotnisku lub dowódca DLM w wypadku dyslokacji płm i SD DLM na jednym lotnisku.

Obronę lotniska organizuje się z chwilą przybycia na lotnisko grupy rekonesansowej i czołówki technicznej, a doskonali się przez cały czas bazowania pułku.

Niemniej ważne jest zagadnienie obrony przeciwlotniczej lotniska.

Obrona ta obejmuje:

- osłonę lotniska przez lotnictwo myśliwskie i artylerię przeciwlotniczą w ramach całego systemu osłony wojsk i obiektów frontu oraz bezpośrednią osłonę lotniska przez artylerię plot;
- organizację systemu obserwacji i powiadamiania;
- rozśrodkowanie, ukrycie i zamaskowanie sprzętu bojowego i obsługi oraz środków materiałowych, jak również przygotowanie dla całego stanu osobowego schronów i ukryć przeciwlotniczych.

Dla osłony lotniska może być wydzielona artyleria przeciwlotnicza małego kalibru. Artylerię tę rozmieszcza się na kierunkach spodziewanych nalotów nieprzyjaciela w bezpośredniej bliskości lotniska. Artyleria ta niszczy środki napadu powietrznego nieprzyjaciela w granicach zasięgu swego ognia. Dobrze zorganizowany system obserwacji i powiadamiania pozwoli na czas wykryć środki napadu powietrznego nieprzyjaciela oraz w odpowiednim czasie uprzedzić obronę i cały stan osobowy lotniska.

Obserwację nieprzyjaciela prowadzi się przy pomocy środków radiolokacyjnych i posterunków obserwacji wzrokowej.

System powiadamiania oparty jest na łączności radiowej, i przewodowej oraz sygnałach dźwiękowych i świetlnych. Szczególnego znaczenia w systemie współczesnej obrony przeciwlotniczej lotniska nabiera zagadnienie rozśrodkowania i maskowania. Jest to jedno z bardzo ważnych przedsięwzięć współczesnej obrony, ponieważ środki niszczenia i rozpoznania są tak wysoce doskonałe, że nie jesteśmy w stanie całkowicie zabezpieczyć się przed niszczeniem czy rozpoznaniem przez nieprzyjaciela.

Obrona przed środkami masowego rażenia obejmuje cały szereg przedsięwzięć związanych z budową schronów dla całego stanu osobowego, rozśrodkowania sprzętu i rozmieszczenia go w odpowiednich pomieszczeniach wkopanych w ziemi, przygotowania punktów dezaktywacji sprzętu oraz zabiegów sanitarnych dla stanu osobowego.

Rozpoznanie nieprzyjaciela powietrznego prowadzą wszystkie załogi pułku biorąc udział w lotach oraz posterunki obserwacji wzrokowej. Rozpoznanie to polega na zdobywaniu danych o typach samolotów, składzie grup, sposobie działań itp.

Całość wymienionych zagadnień jest ujęta w planie obrony lotniska, który zawiera:

a/ w zagadnieniu obrony naziemnej:

- inżynierskie urządzenia miejsc w sektorach obrony;
- kolejność osiągnięcia w gotowości bojowej przez cały skład osobowy oraz środki walki z nieprzyjacielem naziemnym;
- sposób działań składu osobowego przeznaczonego do obrony;
- działania ruchomego odwodu;

b/ w zagadnieniach walki z desantami powietrznymi:

- siły i środki wydzielone do zwalczania desantu powietrznego;
- organizacja obserwacji miejsc dogodnych do lądowania samolotów i szybowców nieprzyjaciela;
- sposób doprowadzania tych miejsc do nieużyteczności;

c/ w zagadnieniach obrony powietrznej:

- sposób działań składu osobowego na wypadek bezpośredniego zagrożenia lotniska;

- rozśrodkowanie samolotów i środków obsługi;
 - przedsięwzięcia ukrycia i maskowania środków technicznych i personelu na lotnisku;
 - sposób działań dyżurnych pododdziałów myśliwców i artyleryjskiej osłony lotniska dla odparcia nieprzyjaciela powietrznego;
 - sposób likwidacji skutków napadu powietrznego;
- d/ w zagadnieniach obrony przed środkami masowego rażenia:
- organizacja rozpoznania;
 - powiadamianie o zagrożeniu;
 - sposób likwidacji skutków napadu jądrowego i chemicznego;
 - urządzenie schronów i ukryć dla obrony sił i środków przed porażeniem bronią jądrową.

Do planu obrony lotniska załącza się niezbędne schematy, tablice i obliczenia.

III. DOWODZENIE DZIAŁANAMI BOJOWYM plm

1. Stanowisko dowodzenia plm, jego skład osobowy oraz zasadnicze obowiązki i kompetencje osób funkcyjnych

3/2 Stanowisko dowodzenia pułku lotnictwa myśliwskiego przeznaczone jest do kierowania działaniami bojowymi pododdziałów i kontroli lotów samolotów pułku.

SD plm może być rozwinięte w rejonie lotniska nie bliżej jednak jak 1 000 m od pasa startowego, w pobliżu SD plm rozwija się posterunek radiolokacyjny.

Odległość między RPWN_x a SD plm winna umożliwić wykorzystanie urządzenia wynośnego wskaźnika obserwacji okrężnej lub urządzenia FAZA.

Stanowisko dowodzenia plm z zasady jest rozmieszczone na specjalnym samochodzie ciężarowym typu "STAR-25" lub 66 i w nomenklaturze taktycznej występuje jako "Ruchome Stanowisko Dowodzenia" plm /RSD-3/.

Ponadto SD plm może być wyposażone w Zautomatyzowane Centrum Radiolokacyjnego Rozpoznania i Dowodzenia /ZCRRiD/.

Ruchome stanowisko dowodzenia składa się: /załącznik nr 8/z:

- pomieszczenia dowodzenia bojowego;
- pułkowego posterunku naprowadzania;
- węzła łączności;
- pomieszczenia dyspozytora przelotów;
- stacji meteorologicznej.

W pomieszczeniu dowodzenia bojowego są przygotowane miejsca pracy dla następujących oficerów:

- dowódcy pułku lub jego zastępcy;
- szefa sztabu pułku i oficera operacyjnego;
- nawigatora pułku;
- nawigatora SD plm;
- dowódcy RPWN /jeżeli rozmieszczone są razem RSD/.

W pomieszczeniu tym umieszcza się:

- planszet sytuacji ogólnej;
- planszet lotów wykonywanych;

- planszet lotów planowych;
- planszet RLS;
- planszet radionamierzenia;
- planszet sytuacji naziemnej;
- tablica działań bojowych;
- tablica pogody;
- wynośne urządzenie radiostacji do kierowania samolotami w powietrzu;
- wskaźniki obserwacji okrzężnej i kontroli wysokości;
- wykaz środków UL.

W pomieszczeniu dowodzenia bojowego powinny znajdować się nawigacyjne przybory obliczeniowe, grafiki zasięgu i trwałości lotu samolotów znajdujących się na wyposażeniu pułku, niezbędne grafiki i tablice potrzebne do pracy na RSD, instrukcja o porządku pracy składu osobowego RSD w różnych warunkach i sytuacji, dane zasięgu stacji radiolokacyjnych itp. W skład pełnej obsady bojowej RSD wchodzi:

- dowódca pułku lub zastępca do spraw liniowych;
- nawigator pułku;
- nawigator RSD plm;
- nawigator-operator;
- oficer operacyjny plm;
- szef rozpoznania plm;
- dyżurny ruchu lotniczego;
- szef łączności;
- szef służby chemicznej;
- dyżurny meteorolog;
- planzeciści.

W zależności od konkretnej sytuacji powietrznej dyżurni bojowe na RSD plm mogą być pełnione tylko przez personel etatowy SD plm lub przez część personelu wydzielonego w jego skład.

W skład etatowego personelu RSD plm wchodzi:

- dowódca zespołu dowodzenia lotami;
- dyżurni kierownicy lotów /3 oficerów/;
- dyżurni nawigatorzy-operatorzy /3 oficerów/;
- dyżurni ruchu lotniczego /3 podoficerów/;

- planszyciści /9 szeregowych/;
- kierowca;
- stacja meteorologiczna.

W nawigatojów w p.lm

Stanowisko dowodzenia plm powinno zapewnić:

- przyjmowanie rozkazów i zarządzeń z SD DLM;
- zbieranie danych o sytuacji w powietrzu i na ziemi oraz informowanie całego stanu osobowego pułku w zależności od potrzeb ze szczególnym uwzględnieniem informacji personelu latającego o nieprzyjacielu powietrznym;
- przygotowanie danych dla podejmowania decyzji przez dowódcę plm;
- doprowadzenie decyzji dowódcy plm do podwładnych;
- organizację i zabezpieczenie startu, zbiórki i lądowania samolotów wykonujących zadanie w powietrzu;
- naprowadzanie samolotów na cele powietrzne;
- stałe utrzymywanie załóg w określonych stopniach gotowości bojowej i meldowanie na SD DLM o stanie gotowości plm, przebiegu działań, rezultatach działań, starcie i lądowaniu samolotów własnych i sąsiadów;
- bezpośrednią realizację współdziałania w wyznaczonym sektorze między własnymi samolotami zwalczającymi cele powietrzne, a wojskami OPL;
- ciągle śledzenie sytuacji atmosferycznej;
- stałą gotowość do przyjęcia i przekazania dowodzenia samolotami w powietrzu;
- kontrolę lotów i przelotów własnych samolotów.

Zasadnicze obowiązki i kompetencja personelu SD plm

Dowódca plm podczas działań bojowych znajduje się na SD plm, skąd dowodzi działaniami bojowymi plm. W wypadku nieobecności dowódcy plm, działaniami bojowymi plm z SD kieruje jego zastępca do spraw liniowych. Dowódca plm odpowiada za całość organizacji, przygotowania i prowadzenia działań bojowych plm.

Do zasadniczych obowiązków dowódcy plm /zastępcy dowódcy plm/ w zakresie dowodzenia działaniami plm w powietrzu należy:

- wyznaczanie składu dyżurnych pilotów i samolotów z uwzględnieniem istniejących warunków atmosferycznych;

- wyznaczanie załóg do wykonywania zadań;
- zabezpieczenie osiągnięcia nakazanych gotowości, czasów startu i odtwarzania gotowości bojowej zgodnie z obowiązującymi normami;
- kontrolowanie lotów własnych samolotów od startu aż do lądowania;
- podrywanie własnych samolotów w powietrze na rozkaz dowódcy DLM, a w wypadku zdecentralizowanego dowodzenia według własnego uznania, na podstawie propozycji nawigatora naprowadzania SD plm oraz naprowadzanie ich na wykryte cele powietrzne lub do wyznaczonych stref patrolowania czy dyżurowania;
- meldowanie na SD DLM o poderwaniu samolotów, z podaniem czasu startu, składu grupy i typu samolotów, kryptonimów pilotów oraz wykonywanych zadań;
- dowodzenie własnymi samolotami w powietrzu oraz samolotami przekazanymi z SD DLM;
- realizacja współdziałania własnego LM z artylerią OPL wojsk w wyznaczonym sektorze.

Nawigator plm /nawigator RSD/ na podstawie aktualnej sytuacji powietrznej przygotowuje niezbędne dane do podjęcia decyzji przez dowódcę plm. Nawigator powinien znać zasięg strefy ognia artylerii OPL, jej możliwości ogniowe oraz dane taktyczno-techniczne współdziałającego oddziału artylerii.

Ponadto do obowiązków jego należy:

- cały czas śledzić sytuację powietrzną i meteorologiczną, analizować ją i wyciągnięte wnioski przedstawiać dowódcy;
- po otrzymaniu pierwszych namiarów o celu określić jego kurs, prędkość i wysokość;
- wykonywać obliczenia nawigacyjne określające rubież poderwania samolotów, czas, kurs, prędkość i wysokość lotu samolotów po starcie /obliczone dane podawać dowódcy/. Przy zmianie warunków lotu celu zmieniać obliczenia;
- meldować dowódcy o czasie i miejscu przechwycenia oraz rezultatach walki powietrznej;
- śledzić za długotrwałością lotu własnych i przyjętych do naprowadzania samolotów;

- kierować pracą nawigatora naprowadzania i planszeczistów;
- w wypadku zwalczania celów lecących na małych wysokościach przedstawić dowódcy plm propozycje odnośnie skierowywania samolotów do stref patrolowania i krótkotrwałego wyczekiwania;
- udzielić pomocy załogom własnym w szczególnych wypadkach, ustalając ich położenie i wskazując im kierunek lotu;
- prowadzić kontrolę czasu na SD i w pododdziałach;
- śledzić sytuację powietrzną na podejściach do rejonu działań artylerii OPL i informować przedstawiciela artylerii OPL przy SD plm lub DLM o zbliżających się celach i położeniu LM;
- powiadomić nawigatora-operatora PPN o celach, które będzie zwalczać artyleria OPL;
- na rozkaz dowódcy plm przekazywać dowodzenie myśliwcami na inne SD plm lub SD DLM;
- stale być przygotowanym do przyjęcia dowodzenia samolotami przekazywanymi z SD DLM.

Nawigator-operator realizuje naprowadzenie LM ze wskaźnika obserwacji okrężnej RLS lub urządzenia "Faza".

Do jego obowiązków należy:

- wykonywać bezpośrednio naprowadzenie myśliwców własnych i przekazanych do naprowadzania ze wskaźnika obserwacji okrężnej RLS lub urządzenia "Faza" na cel wskazany przez nawigatora naprowadzania do chwili nawiązania łączności wzrokowej własnych samolotów z celem lub do chwili wykrycia celu przez pokładową stację radiolokacyjną samolotu;
- meldować nawigatorowi naprowadzania o czasie i miejscu przechwycenia celu;
- obserwować grupy atakujące cele i być gotowym do ponownego naprowadzania myśliwców na cel;
- stale być zorientowanym w istniejącej sytuacji na ekranie wskaźnika i meldować o wszystkich spostrzeżeniach i zaistniałych zmianach nawigatorowi naprowadzania;
- znać zasięg strefy ognia artylerii OPL oraz jej możliwości ogniowe;
- z polecenia nawigatora naprowadzania odprowadzić myśliwce od celu, na który ma działać artyleria OPL.

Dyżurny ruchu lotniczego śledzi za sytuacją w powietrzu własnych samolotów, prowadzi ewidencję startu i lądowania samolotów na danym lotnisku. Uzgadnia z ruchem lotniczym DLM loty i przeloty własnych samolotów.

Oficer operacyjny plm utrzymuje łączność z pododdziałami i prowadzi tablicę działań bojowych /tablicę gotowości bojowych/, według której personel kierowniczy plm ocenia stan gotowości poszczególnych pododdziałów i załóg. Po starcie samolotów na wykonanie zadania bojowego oficer operacyjny /lub kierunkowy/ składa meldunek na SD DLM, w którym podaje:

- czas startu, wielkość grupy i kryptonimy;
- numer przechwytywanego celu lub strefy patrolowania lub dyżurowania;
- czas, kryptonim i wielkość grupy przechodzącej w inną gotowość bojową.

Szef łączności plm jest odpowiedzialny za całość łączności przewodowej i radiowej z RSD do pododdziałów i sąsiadów.

Dyżurny meteorolog zbiera dane o pogodzie w rejonie działań, opracowuje mapę synoptyczną, zapoznaje ze zjawiskami pogody dowódcę i cały personel latający oraz oficerów RSD. O każdej przewidywanej zmianie pogody uprzedza dowódcę plm lub zastępcę do spraw liniowych.

W skład pełnego zestawu ZCRRiD przeznaczonego dla pułku lotnictwa myśliwskiego wchodzi następujące obiekty:^{x/}

- WP-02 - 2 sztuki
- WP-11 - 2 "
- WP-03 - 1 "

- urządzenie wynośne, w skład którego wchodzi wskaźnik IWH, planszet elektrony oraz elementy aparatury łączności dynamicznej.

Ponadto na poszczególnych obiektach rozmieszczone jest:

- aparatura telemechaniczna radiolinii naprowadzania - "LAZUR"

x/ Pułk może otrzymać zestaw niepełny, to jest mniejszą ilość obiektów lub w ogóle niektórych nie otrzymać.

aparatura łączności - "KLUCZ";

- zespół urządzeń zasilających;

Zestaw ZCRRiD przeznaczony jest do:

- automatycznego zdejmowania, przekazywania, przyjmowania, uogólniania i odzwiecziania informacji o sytuacji powietrznej;
- przyrządowego naprowadzania samolotów myśliwskich na cele powietrzne;
- automatycznego powiadamiania SD wojsk własnych i sąsiadów /jeśli posiadają niezbędną aparaturę/;
- kierowania pracą podległych SD.

Przeznaczenie poszczególnych obiektów:

a/ Obiekt WP-02 przeznaczony jest do półautomatycznego zdejmowania i automatycznego przekazywania danych oraz odzwiecziania radiolokacyjnej informacji. Informacje do WP-02 napływają ze stacji radiolokacyjnej, które są z nim sprzężone. Z jednym obiektem WP-02 może być sprzężone dwie pary stacji radiolokacyjnych tego samego zakresu. Odbiór jednoczesny możliwy jest jednak od dwóch stacji różnego zakresu oraz od wysokościomierza.

RPWM, z którym sprzężony jest obiekt WP-02 nie może być od niego oddalony więcej jak 300 m. Odległość ta uwarunkowana jest długością kabla.

b/ Obiekt WP-11 przeznaczony jest do półautomatycznego opracowania danych naprowadzenia oraz przyrządowego automatycznego naprowadzania samolotów myśliwskich na cele powietrzne z wykorzystaniem danych z pobliskiej stacji radiolokacyjnej. Obiekt WP-11 może współpracować z obiektem WP-02, WP-03, WP-04 lub tylko ze stacją radiolokacyjną z zastosowaniem specjalnej przystawki. Z jednego WP-11 można realizować jednocześnie dwa naprowadzenia. Zasięg pola naprowadzania przy wykorzystaniu WP-11 uzależniony jest od taktyczno-technicznych danych RPWN, który przekazuje dane do pracy dla danego obiektu.

WP-11 może być oddalony od współpracującego obiektu WP-02 nie więcej jak 300 m oraz od WP-03 nie więcej jak 300 m.

- c/ WP-03 przeznaczony jest do przyjmowania, zobrazowania i przekazywania danych o sytuacji powietrznej oraz dowodzenia podległymi SD. WP-03 może jednocześnie przyjmować dane o sytuacji powietrznej od czterech obiektów WP-02.
- d/ Aparatura telemechanicznej radiolinii naprowadzania "LAZUR" przeznaczona jest do automatycznego przekazywania komend naprowadzania, wypracowanych przez WP-11, ze zautomatyzowanego punktu naprowadzania na pokład samolotu myśliwskiego, a także do przekazywania odpowiednich komend podczas przejmowania dowodzenia samolotami myśliwskimi przez inne SD.

Aparatura składa się z dwóch części:

- naziemnej;
- samolotowej;

W aparaturę naziemną wyposażone są wszystkie obiekty WP-11, a w aparaturę samolotową - samoloty typu MiG-21, co umożliwia naprowadzanie ich sposobem przyrzadowym.

Komendy przekazywane są wg specjalnego systemu kodowego w następującej kolejności:

- komenda kursu;
- komenda prędkości;
- komenda wysokości;
- komendy jednorazowe.

W ciągu jednej minuty można przekazać 144 komend, przy czym z największą częstotliwością przekazywane są komendy kursu. Aparatura "LAZUR" zapewnia całkowitą tajność komend i jest odporna na zakłócenia radiolokacyjne.

e/ Aparaturę łączności "KLUCZ" tworzy zespół środków łączności dostosowany do istniejących kanałów i łączy w celu automatycznej i półautomatycznej wymiany danych między poszczególnymi obiektami. W skład tej aparatury wchodzi również zespół środków łączności, umożliwiający kierowanie pracą składu osobowego danego SD i PN.

f/ Zespół urządzeń zasilających to niezbędne agregaty prądotwórcze, wytwarzające odpowiednie natężenie i napięcie dla zasilania całego systemu.

Rozmieszczenie i wykorzystanie urządzeń ZCRRiD

ZCRRiD wprowadzany jest na wyposażenie batalionu radiotechnicznego organicznie wchodzącego w skład DLM. Przy użyciu tych środków tworzy się punkty naprowadzania lotnictwa myśliwskiego, w skład których wchodzi:

- Radiolokacyjne Posterunki Wykrywania i Naprowadzania przy SD plm;
- Radiolokacyjne Posterunki Wykrywania i Naprowadzania przy SD DLM;
- Radiolokacyjne Posterunki Wykrywania i Naprowadzania przy WSD DLM;
- Zautomatyzowane punkty naprowadzania przy SD plm, SD DLM, WSD DLM.

Ponadto każda DZ i DPanc posiada organiczny RPWN. Obiekty WP-02 rozmieszcza się przy RPWN-ach organicznie wchodzących w skład batalionu radiotechnicznego DLM.

Natomiast przy SD plm rozmieszcza się obiekty WP-03, WP-11 oraz urządzenie wynośne, które tworzą zautomatyzowany punkt naprowadzania.

Ponadto w składzie każdego SD plm jest pułkowy punkt naprowadzania lotnictwa myśliwskiego organizowany za pomocą radiolinii typu FAZA na bazie RPWN rozwiniętego w rejonie lotniska.

Dzięki ^{wprowadzeniu} na wyposażenie DLM ZCRRiD zostały w sposób automatyczny sprzężone SD i PN znajdujące się w strefie działań bojowych DLM, co z kolei zapewniło automatyczną wymianę informacji o celach i sytuacji powietrznej w całej strefie oraz między sąsiednimi DLM. Cele powietrzne i własne samoloty są wykrywane i śledzone przez RPWN-y. Dane uzyskane przez te RPWN-y są na wskaźnikach obiektów WP-02 obrazowane sposobem elektronicznym.

Operatorzy tych wskaźników, za pomocą odpowiednich urządzeń sterowanych ręcznie, wprowadzają informacje na odpowiednie urządzenia, które kodują daną informację i przekazują do obiektu WP-03 lub WP-11 względnie do obu jednocześnie, jeżeli takie się znajdują.

Równolegle, choć z pewnym opóźnieniem, napływają na SD plm informacje o celach i własnym lotnictwie myśliwskim z RPWN-ów w sposób niezautomatyzowany. Są one opracowywane i nanoszone ręcznie na planszet sytuacji ogólnej. W związku z tym dowódca

plm ma możliwość korzystania podczas oceny sytuacji z planszetu elektronowego i planszetu sytuacji ogólnej.

Kolejnym głównym zadaniem realizowanym przy pomocy ZCRRiD jest przyrządowe naprowadzanie samolotów myśliwskich na cele powietrzne. Naprowadzanie odbywa się z obiektu WP-11, z którego jednocześnie można realizować dwa naprowadzania. Jeden z wariantów rozmieszczenia ZCRRiD obrazuje załącznik nr 9.

Wykorzystanie ZCRRiD do naprowadzania LM

Przyrządowe naprowadzanie samolotów /grup/ myśliwskich na cele powietrzne zapewnia jak wspomniano obiekt WP-11. Obieg informacji i komend pomiędzy poszczególnymi urządzeniami przedstawia załącznik nr 10. Informacje o celu i własnym samolocie przechwytywanym dany cel napływają równolegle do USD celu i naprowadzanego samolotu oraz UD z RPWN poprzez obiekt WP-02 lub bezpośrednio. Wielkość pola radiolokacyjnego wykrywania zależy od ilości RPWN-ów pracujących w systemie ZCRRiD. Pole przyrządowego naprowadzania jest z reguły nieco mniejsze od pola wykrywania. Informacje o obiektach powietrznych z oddalonych RPWN-ów napływają do aparatury przyrządowego naprowadzania /WP-11/ poprzez obiekt WP-02, w układzie współrzędnych prostokątnych /xy/. Informacje z miejscowych RPWN-ów mogą napływać bezpośrednio lecz w układzie współrzędnych biegunowych /azymut, odległość/.

Nawigator przyrządowego naprowadzania decyduje w jakim układzie ma pracować aparatura obiektu WP-11. Dane współrzędnych prostokątnych mogą być przetwarzane na biegunowe automatycznie przez aparaturę.

Dla zwiększenia dokładności określenia położenia obiektów powietrznych, a więc i prawdopodobieństwa naprowadzania, wskazane jest posługiwanie się danymi w układzie współrzędnych biegunowych. Przyrządowe naprowadzanie odbywa się w następujący sposób: starszy nawigator lub nawigator przyrządowego naprowadzania obserwuje na wskaźniku UD położenie celu i własnego samolotu /grupy/ myśliwskiego, a następnie za pomocą odpowiednich przyrządów ustala sektory obserwacji dla urządzeń zdejmwania danych /USD/, tak aby na wskaźniku jednego był

widoczny cel, a drugiego samolot myśliwski. Następnie nakazuje operatorom USD śledzenie i zdejmowanie namiarów wskazanego im celu i samolotu myśliwskiego, a nawigatorowi przyrządowego naprowadzania - przygotowanie wstępnych obliczeń do naprowadzania, po czym nawiązuje łączność z samolotem myśliwskim podając mu:

- numer kanału /kanał/;
- numer szyfru;
- numer rozpoczęcia oraz kurs lotu do wyjściowego punktu naprowadzania;
- prędkość i wysokość lotu.

Przyjęcie komendy pilot potwierdza i wprowadza otrzymane dane do aparatury ARL-S, a po wykonaniu poleceń melduje na zautomatyzowany punkt naprowadzania /ZPN/. Starszy nawigator upewniwszy się, że samolot myśliwski widoczny jest na ekranie UD, a nawigator przyrządowego naprowadzania wprowadził niezbędne dane do SRP - nakazuje pilotowi wykonać lot na przechwycenie celu według przyrządu IPL. Od tej chwili zachowuje się ciszę w eterze, a prawidłowość wykonywanych komend przez pilota jest kontrolowana przez SRP.

Operatorzy USD manipulując dźwigniami półautomatycznego śledzenia odpowiednio ustalają centralny znacznik na wskaźniku USD na odbicie /echo/ celu i samolotu myśliwskiego, co powoduje automatyczne wprowadzenie do przelicznika SRP /współpracującego z daną parą USD/ rzeczywistych współrzędnych oraz prędkość lotu celu i samolotu. Ponadto, korzystając z danych radiowysokościomierza rozmieszczonego w pobliżu lub informacji z WP-02 wprowadzają dane o wysokości lotu celu i samolotu myśliwskiego. Nawigator naprowadzania posługują się odpowiednimi tablicami i grafikami dokonuje wstępnych obliczeń i na tej podstawie za pomocą pokręteł wprowadza SRP:

- metodą naprowadzania;
- skręt w lewo, prawo;
- promień skrętu "R";
- kąt spotkania samolotu myśliwskiego z celem "Q";
- odległość między celem a samolotem myśliwskim po wykonaniu skrętu "to";
- odległość pozycji ataku " Δ to";

- przewyższenia /obniżenia/ samolotu myśliwskiego w stosunku do celu po jego przechwyceniu "ΔH".

Na tej podstawie przelicznik SRP wypracowuje automatycznie zespół komend naprowadzania oraz informacji dla pilota, które przez aparaturę ARL-N i radiostacje R-824L są przesyłane na pokład samolotu myśliwskiego.

Zespół tych komend składa się z:

- komend zasadniczych /kurs samolotu, prędkość i wysokość lotu samolotu/;
- komend dodatkowych i informacji: początek i kierunek skrętu /lewy, prawy/;
- lot po prostej, położenie celu w stosunku do samolotu myśliwskiego, odległość do celu /60, 30 i 15 km oraz 20, 10 i 5 km/ włączenie dopalacza oraz zakończenie przyrządowego naprowadzania.

Komendy zasadnicze są wprowadzane przez aparaturę samolotową "LAZUR" /ARL-S/ bezpośrednio za pomocą specjalnych indeksów, do przyrządów pilotażowo-nawigacyjnych, tj:

- kurs - do busoli samolotu;
- prędkość - do prędkościomierza;
- wysokość - do wysokościomierza.

Komendy dodatkowe są wprowadzane przez tę samą aparaturę do wskaźników pilota IPL, co jest uwidocznione w postaci strzałek, liter, cyfr itp.

Pilot /dowódca grupy/ dokładnie wykonuje te komendy, wyprawia samolot /grupę/ na pozycję wyjściową do ataku, ujmuje cel w celownik radiolokacyjny i atakuje cel. Jeżeli podczas naprowadzania przyrządowego cel powietrzny manewruje lub pilot niedokładnie wykonuje komendy - przelicznik wylicza i wprowadza odpowiednie poprawki. W wypadku defektów w pracy aparatury samolotowej "LAZUR" - samolot myśliwski jest naprowadzany dalej sposobem przyrządowo-fonicznym.

O wykonaniu zadania melduje ZPN i jeśli ma amunicję, może być skierowany na inny cel, a jeżeli nie - wraca na lotnisko lądowania, na które może być również naprowadzany sposobem przyrządowym. W tym wypadku nawigator przyrządowego naprowadzenia wprowadza na UD i SRP miejsce /współrzędne/ lot-

nisko /cykl wyprowadzenia na lotnisko jest podobny do naprowadzenia na cel powietrzny/. Po dolicie w rejon kontroli lotniska dowodzenie samolotem myśliwskim /grupą/ nawigator przyrządowego naprowadzenia nakazuje kierownikowi lotów, określając miejsce samolotu. Pilot nawiązuje łączność z komendą lotniska i wykonuje komendy związane z lądowaniem.

Możliwości w zasięgu naprowadzania jednego obiektu WP-11 uzależnione są od zasięgu radiostacji UKF typu R-B24L, za pomocą której są przekazywane komendy na pokład naprowadzanego samolotu myśliwskiego. Zasięg ten zależy od wysokości lotu samolotu i w przybliżeniu wynosi:^{x/}

H /km/	0,5	1	2	3	5	7	10
Zasięg /km/	90	120	160	200	230	310	350

Naprowadzanie można wykonywać od 200 m do 30000m, wysokości lotu przy prędkości lotu od 500 do 2500 km/godz.

Średni czas naprowadzenia wynosi od 1 do 30 minut, przy czym praktycznie ustalono, że na jednoczesne naprowadzenie 2-3 samolotów /grup/ myśliwskich potrzeba średnio 8-12 minut.^{xx/}

Jednoczesne naprowadzanie odbywa się w czasie od rozpoczęcia pilotowania samolotu myśliwskiego według komend przyrządowego naprowadzenia /wypracowanych przez SRP/ do wykonania ataku /8-12 minut/. W tym czasie można utrzymywać łączność radiową z innymi 2-3 samolotami /grupami/ myśliwskimi odprowadzonymi od celów lub znajdującymi się w strefach dyżurowania. W ciągu jednej godziny komplet aparatury przyrządowego naprowadzania może więc naprowadzać 15-18 samolotów /grup/ myśliwskich.

Należy nadmienić, że skuteczność naprowadzania przyrządowego /dokładność i prawdopodobieństwo/ waha się w granicach 0,8-0,9 i znacznie przewyższa foniczno-wzrokowy sposób naprowadzania.

x/ Biuletyn Informacyjny nr 2 /81/ strona 104
xx/ tamże

Przyrządowo-foniczne naprowadzanie LM z wykorzystaniem
obiektu WP-11

W niektórych przypadkach aparatura przyrządowego naprowadzania może być wykorzystana do wypracowywania danych do naprowadzania LM sposobem przyrządowo-fonicznym.

Sposób ten polega na wypracowaniu przez przelicznik SRP danych i komend, które odczytuje nawigator i przez mikrofon radiostacji UKF przekazuje pilotom naprowadzanych samolotów. Sposób ten w porównaniu ze sposobem wzrokowo-fonicznym, podczas którego nawigator prowadzi ciągłe obliczenia na podstawie "ech" odbitych od celu i samolotów myśliwskich widocznych na wskaźniku RLS, gwarantuje większą dokładność naprowadzania.

Najczęściej tym sposobem naprowadza się samoloty myśliwskie nie wyposażone w samolotową aparaturę ARL-S, to jest samoloty starego typu.

Nawigator po otrzymaniu zadania naprowadzania samolotu myśliwskiego /grupy/ na cel powietrzny zobowiązany jest:

- określić, który przelicznik SRP będzie wykonywał automatyczne naprowadzanie;
- postawić zadanie operatorom USD;
- nawiązać łączność z pilotem naprowadzanego samolotu /grupy/ myśliwskiego;
- po ukazaniu się na wskaźniku UD odbicia celu i samolotu myśliwskiego wskazać je operatorom USD w celu ich dokładnego śledzenia;
- śledzić wskazania przelicznika SRP.

Praca operatorów UD jest podobna do pracy podczas przyrządowego naprowadzania. Nawigator naprowadzania natomiast przekazuje wypracowane przez przelicznik SRP parametry lotu pilotowi oraz ciągle kontroluje dynamikę naprowadzenia według wskaźnika UD.

Pilot samolotu myśliwskiego /prowadzący grupy/ potwierdza odbiór komend nawigatora naprowadzenia i dokładnie je wykonuje.

Wykorzystując jeden komplet przyrządowego naprowadzania można jednocześnie naprowadzać 2 samoloty /grupy/ myśliwskie na dwa cele.

Wadą tego sposobu naprowadzania jest możliwość zakłócenia korespondencji radiowej, co utrudnia lub wręcz uniemożliwi realizację naprowadzania.

Organizacja przekazywania dowodzenia samolotami myśliwskimi

Przekazywanie dowodzenia samolotami myśliwskimi podczas ich naprowadzania przez SD innemu SD /RPWN/ wynika z aktualnej sytuacji w powietrzu. Najczęstszym powodem przekazania dowodzenia są stosunkowo małe możliwości naprowadzania przez stacje radiolokacyjne danego punktu naprowadzania samolotów działających na małych wysokościach. Decyzje przekazania dowodzenia samolotami myśliwskimi z jednego SD na drugie podejmuje SD lub WSD DLM. Po podjęciu decyzji stawia się zadanie współdziałającym SD /RPWN/ odnośnie przekazania i przyjęcia dowodzenia samolotami myśliwskimi. W tym przypadku z SD lub WSD DLM przekazuje się:

- SD /RPWN/ przekazującemu dowodzenie - cel i samoloty myśliwskie, rubież przejęcia dowodzenia, dane radiowe SD /RPWN/ przyjmującego dowodzenie samolotami myśliwskimi;
- SD /RPWN/ przyjmującemu dowodzenie - dane o celu i samolotów myśliwskich, indeks radiowy pilota prowadzącego grupę oraz rubież przyjęcia dowodzenia;

Nawigatorzy przyrządowego naprowadzania współdziałających SD nanoszą na wskaźnik UD rubieżę przekazania i przyjęcia dowodzenia oraz stawiają zadania śledzenia celu i przekazywanych samolotów myśliwskich operatorom urządzeń USD.

Nawigator przyrządowego naprowadzania SD /RPWN/ przyjmującego dowodzenie samolotami myśliwskimi po określeniu na wskaźniku UD miejsca celu i przekazywanych samolotów /na podstawie odbić radiolokacyjnych/ wskazuje je operatorom USD i poleca ich śledzenie, wprowadza do przelicznika wstępne dane do naprowadzania i nawiązuje łączność radiową z pilotem /prowadzącym grupy/. Po nawiązaniu łączności melduje nadrzędnemu SD o przyjęciu dowodzenia oraz rozpoczyna naprowadzanie samolotów na cel powietrzny.

Nawigator przyrządowego naprowadzania SD przekazującego dowodzenie, podczas lotu samolotów myśliwskich do rubieży przekazania dowodzenia, przekazuje pilotowi /prowadzącemu grupę/

za pomocą aparatury "LAZUR" nowe dane radiowe, tj. numer fali szyfru, i rozstępu na jakie musi przejść pilot. Dane te mogą być również przekazane pilotowi sposobem fonicznym, /przez radiostację UKF/.

Po otrzymaniu danych pilot ustawia je na aparaturze samolotowej, wchodząc jednocześnie w sieć naprowadzania SD przyjmującego dowodzenie.

W celu sprawdzenia działania łączności pilot nawiązuje łączność radiową z danym SD, po czym powiadamia własne SD o przejściu do nowej sieci dowodzenia.

SD przyjmujące dowodzenie samolotami myśliwskimi po nawiązaniu łączności powiadamia drogą telefoniczną lub radiową SD przekazujące dowodzenie o przyjęciu dowodzenia.

2. Praca dowódcy i sztabu pułku podczas kierowania działaniami bojowymi

a/ Kierowanie działaniami bojowymi podczas osłony wojsk frontu

Kierowanie działaniami bojowymi pułku lotnictwa myśliwskiego odbywa się ze stanowiska dowodzenia.

W celu należytego kierowania działaniami bojowymi, dowódca i sztab pułku musi bez przerwy śledzić rozwój sytuacji taktycznej w ogóle, a powietrznej w szczególności. W tym celu na SD plm dowódca pułku musi otrzymywać dane o sytuacji powietrznej przekazywane z SD DLM oraz z RPWN, na bazie którego rozwinięte jest SD plm. Z chwilą pojawienia się celu powietrznego, dowódca pułku ocenia sytuację i wysyła samoloty myśliwskie na ich zwalczanie na rozkaz z SD DLM lub wg własnej decyzji.

Do zwalczania celu /celów/ powietrznego dowódca pułku wysyła załogi z gotowości bojowej nr 1 lub ze stref dyżuru lub patrolowania.

Z chwilą skierowania samolotu /samolotów/ myśliwskiego na cel powietrzny dowódca pułku lub nawigator podaje im kurs, czas lotu i wysokość. Po pojawieniu się samolotu myśliwskiego na wskaźniku obserwacji okrężnej, dowodzenie samolotem myśliwskim przyjmuje nawigator-operator, który realizuje naprowadzanie.

Dowódca plm winien na bieżąco oceniać sytuację i w razie konieczności kierować kolejne załogi do potęgowania

działań lub kierować na nowo pojawiające się cele powietrzne. Kolejne załogi, do zwalczania grupowych celów powietrznych dowódca pułku powinien wysyłać niezbędną ilość samolotów, określoną na podstawie możliwości bojowych danego typu samolotu. Wyloty poszczególnych załóg winny być rejestrowane na tablicy działań bojowych.

Dla zwalczania celów na małych wysokościach dowódca pułku wysyła samoloty myśliwskie do stref dyżurowania i patrolowania, których położenie określa w procesie wypracowania decyzji.

W przypadku ciągłego dyżurowania w powietrzu, zmiana załóg odbywa się w strefie. W tym celu dowódca wspólnie z nawigatorem skierują następną zmianę do strefy z takim wyliczeniem, aby zmiana poprzednia mogła przebywać w strefie do czasu przybycia następnej.

Odejście załogi /grupy/ ze strefy dyżurowania może nastąpić za zgodą SD pułku lotnictwa myśliwskiego. Jeżeli w czasie zmiany załóg w strefie dyżurowania pojawią się cele powietrzne, dowódca pułku powinien kierować do ich zwalczania te załogi, które ukończyły dyżur, jeżeli zapas paliwa na to pozwala.

W przeciwnym przypadku należy skierować załogi, które przybyły do strefy, a w ich miejsce wysłać załogi z gotowości bojowej nr 1 lub 2.

W przypadku dyżurowania kilku grup samolotów myśliwskich w jednej strefie, należy ich urzutować wg wysokości z przewyższeniem co najmniej 500 m /wartość rozróżnialności stacji radiolokacyjnej zakresu centymetrowego/.

Do zwalczania celów powietrznych w nocy i ^w chmurach można wykorzystywać wyłącznie samoloty posiadające celowniki radiolokacyjne.

Na krótko przed świtem i o zmroku mogą być użyte do zwalczania celów powietrznych samoloty z celownikami optycznymi na wysokości powyżej 6000 m. W jasne, księżycowe noce mogą być również wykorzystywane samoloty bez celowników radiolokacyjnych. W związku z tym dowódca plm posiadając na uzbrojeniu różne typy samolotów, do działań dziennych powinien wykorzystywać przede wszystkim samoloty z celownikami optycznymi.

Oszkła wojsk w dzień, w trudnych warunkach atmosferycznych o świcie i zmroku oraz w nocy charakteryzuje się tą spe-

cyfiką, że zwiększanie celów powietrznych prowadzi się bez optycznej widzialności ziemi i zwalczanego celu.

W celu zapewnienia utrzymania się samolotu myśliwskiego /grupy/ w strefie dyżurowania należy ciągle obserwować dyżurujące samoloty /grupy/ na wskaźniku obserwacji okrężnej oraz utrzymywać z nimi bezpośrednią łączność radiową.

W dzień w trudnych warunkach atmosferycznych samoloty myśliwskie należy rozmieszczać pod lub nad chmurami. W przypadku naprowadzania ich na cel, naprowadzanie w miarę możliwości należy dokonywać w chmurach w celu uzyskania zaskoczenia. W razie potrzeby wysłania większej ilości grup samolotów do jednej strefy dyżurowania w dzień, w trudnych warunkach atmosferycznych i w nocy, dowódca pułku kolejno wysyła samoloty /grupy/ rozpoczynając od tych, które mają dyżurować najniżej.

Przy skierowywaniu samolotu /grupy/ na przechwycenie celu powietrznego, należy zawsze jednak kierować ten samolot /grupę/, który znajduje się w najdogodniejszym położeniu do wykonania tego zadania, a w miarę możliwości samoloty dyżurujące najniżej. W związku z tym w strefach dyżurowania /jeżeli w jednej strefie dyżurujące kilka grup/ należy tak ugrupować samoloty, aby istniała możliwość skierowania ich na cel w możliwie minimalnym czasie.

Po zakończeniu walki powietrznej samoloty myśliwskie powinny być skierowane na lotnisko lądowania przez punkt naprowadzania, który nimi dowodził. W tym celu nawigator-operator po zakończeniu walki powietrznej podaje załogom kurs i czas dolotu do lotniska lądowania. Przez cały czas powrotu śledzi ich lot na wskaźniku obserwacji okrężnej do momentu nawiązania łączności przez nie z SD lub SSD znajdujące się na lotnisku lądowania. Jeżeli zasięg stacji radiolokacyjnej nie pozwala na obserwację powracających załóg do momentu dolotu nad lotnisko lądowania, wówczas, nawigator-operator zobowiązany jest przekazać dowodzenie na najbliższe SD, które takie możliwości posiada.

Samoloty, które ukończyły walkę powietrzną dowódca pułku może skierować na własne lotnisko, lub lotnisko najbliższe położone od miejsca znajdowania się samolotów. Na najbliższe lotnisko samoloty kieruje się wówczas, gdy posiadają

mało paliwa, są uszkodzone lub pilot jest ranny.

W przypadku ^{posiadanie} przez samolot myśliwski /grupę/ po zakończonej walce powietrznej, dostatecznej ilości paliwa i amunicji może on być skierowany do strefy dyżurowania lub na przechwycenie kolejnego celu powietrznego.

W przypadku wykonywania nalotów przez nieprzyjaciela na małych wysokościach dowódca pułku wysyła samoloty do stref patrolowania. Kierowanie samolotów do stref patrolowania odbywa się na polecenie SD DLM lub wg decyzji dowódcy plm. Start samolotów do stref patrolowania każdorazowo odbywa się na sygnał z SD plm.

Dowódca pułku powinien w miarę możliwości podawać sygnał z takim wyliczeniem, aby samolot myśliwski mógł znaleźć się w strefie patrolowania w chwili, gdy cel dolatuje do niej. Jest to możliwe jedynie w przypadku, gdy dowódca pułku posiada dane o celach zbliżających się z następujących źródeł:

- stacji radiolokacyjnych dalekiego wykrywania lub stacji radiolokacyjnych umieszczonych na samolotach dozoru radiolokacyjnego;
- rozpoznania powietrznego;
- posterunków obserwacji wzrokowej.

Jeżeli dowódca pułku takich informacji nie posiada, nie jest on w stanie tego zrealizować. W takim przypadku wysyła samoloty do stref patrolowania w zasadniczych okresach walki, które określa w procesie oceny sytuacji.

Każdy typ naziemnych środków OPL posiada określone strefy ognia, rozmiary których określone są możliwie maksymalnymi zasięgami tych środków oraz minimalnymi i maksymalnymi wysokościami, w przedziale których można zwalczać cele powietrzne.

Wychodząc z możliwości bojowych naziemnych środków OPL przeciwnika, najdogodniejszym sposobem dolotu do stref patrolowania położonych nad terytorium przeciwnika jest:

- przelot na małych i bardzo małych wysokościach;
- przelot nad rejonami, gdzie nie ma artylerii rakietowej lub jest obezwładniona;

- przelot na dużych prędkościach;
- stosowanie manewru przeciwartyleryjskiego i przeciwrakietowego na trasie przelotu.

O wyborze trasy i sposobie przelotu każdorazowo decyduje dowódca pułku lotnictwa myśliwskiego na podstawie wniosków z oceny położenia.

W strefach patrolowania samoloty winny patrolować w luźnym ugrupowaniu bojowym. W przypadku napotkania celu przez samoloty myśliwskie, będą one miały ograniczony czas na wykonanie manewru i zaatakowanie celu powietrznego. W tych przypadkach manewr samolotów myśliwskich musi być wykonywany z dużymi przeciążeniami.

W czasie działań bojowych z obustronnym użyciem broni masowego rażenia samoloty dyżurujące lub patrolujące w strefach mogą znaleźć się w obłoku promieniotwórczym. W związku z tym dowódca pułku zobowiązany jest śledzić za sytuacją skażeń i wyprowadzać te samoloty z rejonów, w które przemieszcza się obłok promieniotwórczy.

W przypadku rozpoznania celu powietrznego i ustalenia jego charakterystyki dowódca dywizji może przydzielić dla dowódcy pułku lotnictwa myśliwskiego konkretny cel /cele/ do zwalczania. Dowódca pułku decydując o wykonaniu zadania bierze pod uwagę następujące elementy /część z nich może być podana przez przełożonego/:

- rubież przechwycenia celu powietrznego;
- potrzebną ilość sił do zniszczenia celu;
- sposób wyprowadzenia myśliwców w dogodne położenie do ataku;
- sposób realizacji współdziałania z naziemnymi środkami OPL;
- sposób przyjęcia lub przekazania dowodzenia /jeżeli takie przewiduje/;

Dla określenia tych elementów decyzji dowódca winien krótko ocenić sytuację biorąc za podstawę:

a/ po stronie przeciwnika:

- ilość, typ, kurs, prędkość i wysokość lotu celu powietrznego;

- czas wyjścia nieprzyjaciela na potrzebną rubież wprowadzenia do walki;
- porę doby i warunki atmosferyczne;
- czy cel stosuje manewr zakłócenia itp;

b/ po stronie wojsk własnych:

- ilość samolotów gotowych do działań na lotnisku lub w powietrzu oraz typy samolotów;
- możliwy czas wyjścia na potrzebną /nakazaną/ rubież wprowadzenia do walki;
- możliwości przechwycenia danego celu;
- porę doby i warunki atmosferyczne;
- które z posiadanych typów samolotów najlepiej będzie skierować na dany cel;

Na podstawie wyciągniętych wniosków z oceny sytuacji dowódca plm podejmuje decyzje na zwalczanie celu, która zawiera:

- ilość i skład grup na przechwycenie;
- kolejność i sposób startu;
- sposób i kolejność wprowadzenia do walki;
- kto naprowadza.

Na przykład:

Na cel 5321 naprowadzać kolejno parami 324 i 325 oraz 367, 368 itd. naprowadza RPWN.

W czasie przechwycenia dowódca pułku może konkretyzować swoje decyzje.

W przypadku skierowania samolotów myśliwskich na przechwycenie ze stref dyżurowania, dowódca pułku wysyła w określone miejsce kolejne załogi spośród dyżurujących na lotnisku w gotowości bojowej nr 1 i 2.

Podczas dyżurowania samolotów w strefach dyżurowania i patrolowania na małych wysokościach, z którymi nie ma możliwości utrzymywania bezpośredniej łączności, dowódca pułku utrzymywać z nimi łączność poprzez załogi dyżurujące na większych wysokościach lub poprzez samolot pośredniczący /retranslator/.

W przypadku stosowania zakłóceń radiowych i radiolokacyjnych przez nieprzyjaciela dowódca pułku nakazuje przejście na inne kanały pracy ustalone w okresie organizacji działań bojowych. Jeżeli te przedsięwzięcia nie dają rezultatów, to dowódca pułku

powinien nakazać załogom samodzielnie poszukiwać i niszczyć cele oraz zorganizować ich obserwację na wskaźnikach stacji radiolokacyjnej, aby w razie możliwości przystąpić do dalszego naprowadzenia.

Jeżeli samolot myśliwski /grupa/ w czasie naprowadzania lub walki powietrznej zmuszony jest wyjść poza zasięg pułkowego RPWN, wówczas dowódca pułku przekazuje dowodzenie na inny RPWN.

Nawigator pułku zobowiązany jest uprzedzić dowódcę pułku o konieczności przekazania dowodzenia z takim wyliczeniem, aby zakończenie przekazania nastąpiło w polu radiolokacyjnym RPWN-u, z którego przekazuje się dowodzenie. Sposób i kolejność przekazania dowodzenia obrazuje załącznik nr 11.

W przypadku kiedy pilot nie jest w stanie prowadzić dalej walki powietrznej wskutek odniesionych ran, uszkodzenia samolotu lub braku paliwa, dowódca pułku podejmuje decyzję na wysłanie innego samolotu /grupy/ na przechwycenie celu, o ile warunki na to pozwalają. Jeśli nie ma takich możliwości powinien zameldować o tym dowódcy dywizji.

W ciągu całego procesu naprowadzania nawigator pułku ciągle śledzi za czasem lotu samolotu /grupy/, ilością paliwa i miejscem samolotu /grupy/ oraz informuje dowódcę pułku lotnictwa myśliwskiego. Nawigator pułku również składa propozycje dowódcy odnośnie wykorzystania załóg, które po ukończonej walce powietrznej posiadają jeszcze dostateczny zapas paliwa i amunicji. Jeśli dowódca pułku zdecyduje o wysłaniu tych załóg do stref dyżurowania wówczas powinien on określić do jakiej strefy ich skierować oraz podać warunki dolotu i dyżurowania w niej.

Jedną z ważnych czynności obsady stanowiska dowodzenia pułku lotnictwa myśliwskiego jest śledzenie za załogami, które ukończyły walkę powietrzną. Nie wyklucza się, że część z nich będzie posiadać uszkodzenia i należy ich sądzić na lotnisku w pierwszej kolejności.

Po wylądowaniu załóg powracających z wykonanego zadania dowódca pułku zdecyduje o sposobie i terminie odtwarzania gotowości bojowej przez te załogi.

b/ Kierowanie działaniami bojowymi podczas zabezpieczenia
działań bojowych innych rodzajów lotnictwa

Kierowanie działaniami bojowymi podczas zabezpieczenia działań bojowych innych rodzajów lotnictwa odbywa się ze stanowiska dowodzenia plm, podobnie jak w czasie osłony wojsk.

W celu osłony działań bojowych innych rodzajów lotnictwa mogą być jednocześnie wysłane wszystkie samoloty na wykonanie zadania /np. osłona operacyjnego desantu powietrznego/. W takiej sytuacji pułk lotnictwa myśliwskiego nie będzie w stanie naprowadzać wszystkich samolotów na cele powietrzne z własnego RPWN, oraz nie będzie miał możliwości objęcia kontrolą wszystkich samolotów. Dlatego też do naprowadzania i kontroli nad wszystkimi samolotami zaangażowane będą wszystkie RPWN-y organicznie wchodzące w skład DIM i wojsk lądowych.

Przy działaniach wszystkich samolotów w strefach patrolowania lub towarzyszenia innym rodzajom lotnictwa na trasie przelotu na małych wysokościach dowódca pułku może znajdować się również w powietrzu i dowodzić w takim zakresie na jaki zezwalać mu będą posiadane przez niego środki łączności oraz możliwości obserwacji grup wykonujących zadanie.

Praktycznie jednak dowodzenie sprowadzi się do kierowania grupą, w której dowódca pułku będzie się znajdował.

Lot dowódcy pułku w ugrupowaniu bojowym pułku jest celowy, tylko wówczas, jeżeli zadanie wykonywane przez pułk odbywa się poza zasięgiem pola radiolokacyjnego tego RPWN-u, na bazie którego zorganizowane jest SD plm lub poza zasięgiem środków łączności znajdujących się na wyposażeniu SD plm. Przypadek taki może mieć miejsce przy osłonie samolotów bombowych lub transportowych przewożących desant powietrzny.

Przy kierowaniu z SD plm dowodzenie z zasady sprowadzi się do objęcia kontrolą radiową wszystkich załóg znajdujących się w powietrzu.

Kierowanie działaniami bojowymi pułku lotnictwa myśliwskiego przez dowódcę i sztab pułku praktycznie sprowadza się do kierowania startem oraz przelotem w polu radiolokacyjnym w czasie lotu na wykonanie zadania i powrotu od momentu wejścia samolotów myśliwskich w zasięg pola radiolokacyjnego do zakończenia lądowania.

Przy osłonie innych rodzajów lotnictwa poza zasięgiem pola radiolokacyjnego jako zasadę należy przyjąć, że dowodzą dowódcy grup w powietrzu. Do dowodzenia całością sił w powietrzu wyznacza się jednego z dowódców grup.

Zakres dowodzenia całością uzależniony będzie od posiadanych środków łączności oraz możliwości obserwacji grup wykonujących zadanie.

Kierowanie działaniami bojowymi pułku w czasie zabezpieczenia działań innych rodzajów lotnictwa z zasady nie odbiega od sposobu kierowania w czasie osłony wojsk frontu. Szef sztabu pułku po nawiązaniu łączności ze stanowiskiem dowodzenia pułku, który ma być osłaniany przez pułk lotnictwa myśliwskiego, może otrzymać sygnał o starcie osłanianych samolotów o czym winien zameldować dowódcy pułku. Dowódca pułku nakazuje przejście załóg w gotowość bojową nr 1 i wspólnie z nawigatorem określają czas startu dla poszczególnych grup samolotów myśliwskich. Po starcie wszystkich samolotów, które mają być osłaniane w ustalonym czasie, dowódca pułku podaje sygnał na start samolotów myśliwskich i kieruje startem i dolotem samolotów myśliwskich do ustalonej rubieży spotkania z osłanianą grupą.

Kiedy osłaniane samoloty wejdą w rejon, gdzie mogą się spotkać z lotnictwem myśliwskim nieprzyjaciela, dowódca pułku lotnictwa myśliwskiego na podstawie wniosków z oceny sytuacji powietrznej podejmuje decyzję na przechwytywanie samolotów przeciwnika, z uwzględnieniem możliwości narastania sił lotnictwa myśliwskiego w miarę narastania sił lotnictwa nieprzyjaciela.

Po pojawieniu się samolotów nieprzyjaciela w rejonie osłanianej grupy nawigator pułku powiadamia o tym dowódcę grupy osłanianych samolotów oraz rozpoczyna naprowadzanie samolotów myśliwskich. Dowódca pułku obowiązany jest śledzić za rozwojem sytuacji powietrznej oraz podejmować decyzje na zwalczanie kolejno pojawiających się grup samolotów nieprzyjaciela. Z chwilą podejścia osłanianych samolotów do dalszej granicy pola radiolokacyjnego, dowódca pułku winien podjąć decyzję na osłonę sposobem bezpośredniego towarzyszenia lub metodą patrolowania.

W czasie wykonywania zadań osłony innych rodzajów lotnictwa na SD plm powinna znajdować się pełna obsada bojowa, która zapewnia:

- dokładne odzwierciedlenie sytuacji powietrznej na planszecie;
- rozróżnianie wśród celów powietrznych samolotów myśliwskich nieprzyjaciela;
- szybkie i dokładne przekazywanie dowodzenia samolotami myśliwskimi na inne punkty naprowadzenia;
- czuwanie nad bezpieczeństwem samolotów, którym kończy się paliwo i amunicja;
- ciągłą obserwację wszystkich samolotów myśliwskich znajdujących się w powietrzu;
- zabezpieczenie powrotu i lądowania samolotów na lotnisku;

Sztab pułku powinien ciągle otrzymywać informacje ze sztabu dywizji o uderzeniach jądrowych, wykonywanych przez własne wojska w pasie przelotu osłanianych samolotów.

Podsumowania działań bojowych winien dokonać dowódca pułku po wykonaniu zadania bojowego i otrzymaniu meldunków od dowódcy osłanianego pododdziału i nawigatorów operatorów o wynikach naprowadzeń.

c/ Kierowanie działaniami bojowymi w czasie zwalczania desantów powietrznych nieprzyjaciela

Desant powietrzny przeciwnika z zasady będzie wykonywał przelot na wysokości 100 - 150 m i w związku z tym w większości przypadków nie będzie obserwowany przez RPWN. Dowódca pułku nie będzie więc w stanie realizować naprowadzenia samolotów myśliwskich na desant powietrzny zarówno z SD plm, jak również pozostałych RPWN-ów. Dlatego też w chwili otrzymania informacji o przelocie taktycznego desantu powietrznego nieprzyjaciela w kierunku wojsk własnych, dowódca pułku w miarę możliwości powinien skierować maksymalnie możliwą ilość sił do stref dyżurowania i patrolowania oraz postawić siły w gotowość bojową nr 1.

Na podstawie otrzymywanych informacji i oceny sytuacji dowódca i sztab pułku muszą nacelować swoją pracę na ustalenie przypuszczalnej trasy przelotu desantu powietrznego prze-

ciwnika. Po ustaleniu miejsca znajdowania się desantu powietrznego, dowódca pułku może wysłać 1-2 samoloty myśliwskie w rejon trasy przelotu. Samoloty te należy skierować na taką wysokość, aby były widoczne na wskaźnikach obserwacji określonej tych RPWN-ów, z których może być realizowane naprowadzenie. Mogą to być samoloty ze stref dyżurowania i patrolowania. Samoloty te, jeśli znajdują się w rejonie przelotu desantu, natychmiast powiadamiają dowódcę plm o składzie i ugrupowaniu desantu. Dowódca pułku po otrzymaniu charakterystyki desantu koryguje podjętą wcześniej decyzję na zwalczanie desantu. Po naprowadzeniu grup samolotów myśliwskich w rejon lotu desantu, samoloty obserwujące desant skierują najpierw samoloty myśliwskie. W przypadku, gdy do zwalczania desantu została skierowana większa ilość grup lotnictwa myśliwskiego, a SD plm nie jest w stanie naprowadzać, wówczas dowódca pułku przekazuje dowodzenie częścią tych grup na inne RPWN-y. Samoloty znajdujące się w rejonie przelotu desantu oprócz naprowadzania grup uderzeniowych powinny ciągle utrzymywać łączność z SD plm, obserwować przebieg walki powietrznej oraz na bieżąco informować dowódcę pułku o jej przebiegu. W przypadku stwierdzenia obecności samolotów myśliwskich nieprzyjaciela na trasie przelotu desantu, dowódca pułku wydziela część sił do związania walką samolotów myśliwskich, pozostałymi siłami zwalczając samoloty transportowe lub śmigłowce.

W czasie zwalczania desantu powietrznego dowódca pułku na podstawie meldunków otrzymywanych od załóg, które obserwują przebieg walki powietrznej wysyła dodatkowe grupy w celu zniszczenia maksymalnej ilości samolotów transportowych. Całością walki powietrznej może również kierować załoga, która obserwuje walkę powietrzną i utrzymuje łączność z dowódcą pułku.

Po ukończeniu walki powietrznej RPWN-y kierują załogi na lotnisko podając im kurs i czas dolotu do niego.

Ponadto RPWN przez cały czas śledzi lot do momentu przyścia nad lotnisko. Jeżeli dany RPWN nie ma takich możliwości, to przekazuje dowodzenie na inny. Nie zwalnia to dowódcy pułku od ciągłego śledzenia za załogami przebywającymi

w powietrzu. W tym celu nawigator pułku wspólnie z nawigatorami naprowadzenia i nawigatorami-operatorami zobowiązani są nieprzerwanie śledzić za samolotami, czasem przebywania ich w powietrzu oraz ilością paliwa. W czasie powrotu samolotów myśliwskich na lotnisko po wykonaniu zadania, nawigator czuwa nad określeniem i podaniem załogom warunków lotu po trasie powrotnej oraz warunków, sposobów i kolejności lądowania. Po wylądowaniu samolotów myśliwskich dowódca pułku zbiera meldunki od załóg, oraz organizuje pracę mającą na celu szybkie odtworzenie gotowości bojowej do powtórnego wylotu. W przypadku szybkiego odtworzenia gotowości bojowej samolot może wykonać nawet dwa wyloty na zwalczanie desantu powietrznego.

W przypadku otrzymania zadania przez pułk lotnictwa myśliwskiego na zwalczanie desantów na ziemi, dowódca pułku organizuje przygotowanie do działań w sposób analogiczny jak do zwalczania celów naziemnych lub morskich.

d/ Kierowanie działaniami bojowymi pułku podczas osłony baz morskich i okrętów na morzu

Osłona baz morskich i okrętów na morzu odbywać się będzie z zasady z położenia dyżurowania w powietrzu lub patrolowania.

Kierowanie samolotów myśliwskich do stref dyżurowania i patrolowania odbywa się z wykorzystaniem RPWN-ów zorganizowanych przy SD plm oraz okrętów dozoru radiolokacyjnego i okrętowych stanowisk dowodzenia. W związku z tym na planszet sytuacji ogólnej znajdujący się na SD plm należy wrysować trasy przejścia morzem okrętów. Na podstawie znanego kursu i prędkości nawigator SD nanosi położenie minimum co 5-10 minut, aby dowódca pułku osłaniającego okręty był dokładnie zorientowany o ich położeniu. Sygnał na start dla samolotów myśliwskich udających się na przechwycenie lub do stref dyżurowania względnie patrolowania podawany jest z SD plm. Po starcie nawigator naprowadzania określa kurs, prędkość i czas dolotu do strefy i przekazuje te dane do prowadzącego grupy. Po dolocie do określonej rubieży dowódca pułku przekazuje dowodzenie samolotami myśliwskimi na okrętowe stanowisko dowodzenia. Sposób

ciwnika. Po ustaleniu miejsca znajdowania się desantu powietrznego, dowódca pułku może wysłać 1-2 samoloty myśliwskie w rejon trasy przelotu. Samoloty te należy skierować na taką wysokość, aby były widoczne na wskaźnikach obserwacji okrężnej tych RPWN-ów, z których może być realizowane naprowadzenie. Mogą to być samoloty ze stref dyżurowania i patrolowania. Samoloty te, jeśli znajdują się w rejonie przelotu desantu, natychmiast powiadamiają dowódcę plm o składzie i ugrupowaniu desantu. Dowódca pułku po otrzymaniu charakterystyki desantu koryguje podjętą wcześniej decyzję na zwalczanie desantu. Po naprowadzeniu grup samolotów myśliwskich w rejon lotu desantu, samoloty obserwujące desant skierują najbliższego samoloty myśliwskie. W przypadku, gdy do zwalczania desantu została skierowana większa ilość grup lotnictwa myśliwskiego, a SD plm nie jest w stanie naprowadzać, wówczas dowódca pułku przekazuje dowodzenie częścią tych grup na inne RPWN-y. Samoloty znajdujące się w rejonie przelotu desantu oprócz naprowadzania grup uderzeniowych powinny ciągle utrzymywać łączność z SD plm, obserwować przebieg walki powietrznej oraz na bieżąco informować dowódcę pułku o jej przebiegu. W przypadku stwierdzenia obecności samolotów myśliwskich nieprzyjaciela na trasie przelotu desantu, dowódca pułku wydziela część sił do związania walką samolotów myśliwskich, pozostałymi siłami zwalczając samoloty transportowe lub śmigłowce.

W czasie zwalczania desantu powietrznego dowódca pułku na podstawie meldunków otrzymywanych od załóg, które obserwują przebieg walki powietrznej wysyła dodatkowe grupy w celu zniszczenia maksymalnej ilości samolotów transportowych. Całością walki powietrznej może również kierować załoga, która obserwuje walkę powietrzną i utrzymuje łączność z dowódcą pułku.

Po ukończeniu walki powietrznej RPWN-y kierują załogi na lotnisko podając im kurs i czas dolotu do niego.

Ponadto RPWN-y przez cały czas śledzi lot do momentu przyścia nad lotnisko. Jeżeli dany RPWN nie ma takich możliwości, to przekazuje dowodzenie na inny. Nie zwalnia to dowódcy pułku od ciągłego śledzenia za załogami przebywającymi

w powietrzu. W tym celu nawigator pułku wspólnie z nawigatorami naprowadzenia i nawigatorami-operatorami zobowiązani są nieprzerwanie śledzić za samolotami, czasem przebywania ich w powietrzu oraz ilością paliwa. W czasie powrotu samolotów myśliwskich na lotnisko po wykonaniu zadania, nawigator czuwa nad określeniem i podaniem załogom warunków lotu po trasie powrotnej oraz warunków, sposobów i kolejności lądowania. Po wylądowaniu samolotów myśliwskich dowódca pułku zbiera meldunki od załóg, oraz organizuje pracę mającą na celu szybkie odtworzenie gotowości bojowej do powtórnego wylotu. W przypadku szybkiego odtworzenia gotowości bojowej samolot może wykonać nawet dwa wyloty na zwalczanie desantu powietrznego.

W przypadku otrzymania zadania przez pułk lotnictwa myśliwskiego na zwalczanie desantów na ziemi, dowódca pułku organizuje przygotowanie do działań w sposób analogiczny jak do zwalczania celów naziemnych lub morskich.

d/ Kierowanie działaniami bojowymi pułku podczas osłony baz morskich i okrętów na morzu

Osłona baz morskich i okrętów na morzu odbywać się będzie z zasady z położenia dyżurowania w powietrzu lub patrolowania.

Kierowanie samolotów myśliwskich do stref dyżurowania i patrolowania odbywa się z wykorzystaniem RPWN-ów zorganizowanych przy SD plm oraz okrętów dozoru radiolokacyjnego i okrętowych stanowisk dowodzenia. W związku z tym na planszet sytuacji ogólnej znajdujący się na SD plm należy wrysować trasy przejścia morzem okrętów. Na podstawie znanego kursu i prędkości nawigator SD nanosi położenie minimum co 5-10 minut, aby dowódca pułku osłaniającego okręty był dokładnie zorientowany o ich położeniu. Sygnał na start dla samolotów myśliwskich udających się na przechwycenie lub do stref dyżurowania względnie patrolowania podawany jest z SD plm. Po starcie nawigator naprowadzania określa kurs, prędkość i czas dolotu do strefy i przekazuje te dane do prowadzącego grupy. Po dolocie do określonej rubieży dowódca pułku przekazuje dowodzenie samolotami myśliwskimi na okrętowe stanowisko dowodzenia. Sposób

przekazania dowodzenia analogicznie jak podczas wykonywania innego rodzaju zadań. Po przekazaniu dowodzenia samoloty myśliwskie wykonują wszystkie komendy podawane przez okrętowe stanowisko dowodzenia. Fakt przyjęcia dowodzenia samolotami myśliwskimi przez okrętowe stanowisko dowodzenia nie zwalnia dowódcy purku od ciągłego śledzenia za samolotami w powietrzu.

Ciągłe śledzenie za samolotami w powietrzu może odbywać się zarówno za pomocą stacji radiolokacyjnych /lądowych i okrętowych/, jak również przy pomocy radionamierników.

Wyjście do stref dyżurowania lub patrolowania może odbywać się za pomocą radiostacji prowadzących znajdujących się na okrętach. W tym celu pilot winien się nastroić na radiostację prowadzącą za pomocą radiokompasu i wykonywać lot w stronę okrętu do chwili jego zaobserwowania.

Kierowanie działaniami bojowymi odbywa się wtedy z punktów naprowadzania organizowanych przez Marynarkę Wojenną oraz SD plm.

Do zasadniczych zadań punktów naprowadzania należy:

- informowanie samolotów myśliwskich o sytuacji powietrznej i nawodnej w rejonie dyżurowania i patrolowania oraz naprowadzania na cele powietrzne;
- udzielanie pomocy w wyjściu samolotom myśliwskim w rejon dyżurowania i na własne lotnisko;
- wskazywanie miejsc znajdowania się środków napadu powietrznego nieprzyjaciela na podstawie danych z rozpoznania.

W czasie przejścia morzem okrętów w pobliżu linii brzegowej, kiedy zasięg stacji radiolokacyjnych znajdujących się na okrętach jest nieznacznie większy, naprowadzanie na cele powietrzne może odbywać się z SD plm lub innych RPWN-ów rozmieszczonych wzdłuż linii brzegowej.

Okrętowe stanowiska dowodzenia powinny być w gotowości do przyjęcia dowodzenia samolotami myśliwskimi, oraz prowadzić ciągłą analizę powietrznej, morskiej i meteorologicznej sytuacji i przekazywać te dane na SD plm, którego samoloty osłaniają okręty.

W przypadku przejścia morzem okrętów w dużej odległości od

linii brzegowej, kiedy zasięg wykrycia okrętowych stacji jest znacznie większy od stacji rozmieszczonych wzdłuż wybrzeża, wówczas naprowadzanie samolotów myśliwskich odbywać się będzie z zasady z okrętowych stanowisk dowodzenia. W niektórych wypadkach na okrętowych stanowiskach dowodzenia mogą się znajdować przedstawiciele lotnictwa, którzy będą korygować pracę punktów naprowadzania Marynarki Wojennej.

W razie pojawienia się nieprzyjaciela powietrznego dowódca pułku ocenia sytuację /określa ilość, wysokość i kurs lotu środków napadu powietrznego/ określa własne możliwości, podejmuje decyzje na zwalczanie określonego celu powietrznego. Decyzja dowódcy pułku zawiera następujące elementy:

- ilość i skład grup samolotów myśliwskich na wykonanie zadania;
- kolejność i sposób startu /mogą być kierowane ze stref/;
- rubieże i kolejność wprowadzenia do walki samolotów myśliwskich;
- punkt naprowadzania, który ma naprowadzać.

Przy nalotach dziennych nieprzyjaciel będzie wykonywał uderzenia małymi grupami i pojedynczymi samolotami urzutowanymi na różnych wysokościach i na szerokim froncie. W związku z tym dowódca pułku w czasie podejmowania decyzji powinien mieć na uwadze jak najbardziej ekonomiczne wykorzystanie posiadanych sił. Kolejność i sposób wprowadzenia samolotów myśliwskich do walki określa się z uwzględnieniem taktyki działań lotnictwanieprzyjaciela.

Przy pojawieniu się środków napadu powietrznego przeciwnika, dowódca pułku wprowadza w pierwszej kolejności samoloty ze stref dyżurowania i patrolowania, a do potęgowania wysiłku jeśli zajdzie potrzeba z położenia dyżurowania na lotnisku z gotowości bojowej nr 1.

Jeżeli samoloty nieprzyjaciela wykonują nalot na osłaniane okręty z różnych kierunków, to dowódca pułku powinien przekazywać grupy samolotów do naprowadzania na różne punkty naprowadzania znajdujące się na tych kierunkach.

Wprowadzanie samolotów myśliwskich do walki na jednej rubieży należy tak zorganizować, aby samoloty posiadają celowniki

radiolokacyjne nie zakłócały się wzajemnie.

Z A K O Ń C Z E N I E

Pułk frontowego lotnictwa myśliwskiego w obecnych warunkach musi być w ciągłej gotowości do prowadzenia długotrwałych i intensywnych działań bojowych w różnych warunkach sytuacji powietrznej i atmosferycznej.

Stosowanie przez nieprzyjaciela powietrznego różnorodnych sposobów uderzeń na obiekty pola walki oraz pokonywania obrony przeciwlotniczej komplikuje warunki prowadzenia działań bojowych przez pułk lotnictwa myśliwskiego. W tych warunkach wymaga się od dowództwa i sztabu pułku dużych umiejętności i inicjatywy w rozwiązywaniu problemów taktycznych zarówno w procesie organizacji, jak również w procesie prowadzenia działań bojowych.

Duże prędkości lotu współczesnych środków napadu powietrznego zmuszają do szybkiego podejmowania decyzji na ich zwalczanie oraz natychmiastową jej realizację. W związku z tym SD plm musi być wyposażone w ²automatyzowany lub automatyczny system dowodzenia.

Sukces działań bojowych plm w poważnym stopniu będzie zależał od niezawodności i ciągłości pracy środków dowodzenia oraz stopnia wyszkolenia obsad stanowiska dowodzenia.

Wykonanie zadania bojowego w dużej mierze będzie zależać od inicjatywy dowódców grup w powietrzu oraz zdecydowanego ich działania, a szczególnie w czasie patrolowania podczas osłony innych rodzajów lotnictwa.

Dokładna znajomość przez dowództwo i sztab plm zasad organizacji i prowadzenia działań bojowych w poważnym stopniu ułatwia wykonanie zadania.

Bibliografia:

- 1/ Taktyka lotnictwa myśliwskiego cz. I,II,III,IV. Podręcznik.
- 2/ Biuletyn Informacyjny nr 2/81/ wydanie Sztab Gen. 1967 r.
- 3/ mjr dypl. J. Rijałkowski "Organizacja i prowadzenie działań bojowych przez plm OPK" wydanie ASG - 1966 r.
- 4/ mjr dypl. H. Majcherek "Działania bojowe pułku lotnictwa myśliwskiego w systemie obrony powietrznej wojsk" wydanie ASG - 1966 r.
- 5/ Biuletyn informacyjny 1/85 wydanie Sztab Gen. - 1968r.
- 6/ mjr dypl. R. Szturmowicz "Metodyka określania możliwości bojowych lotnictwa myśliwskiego" wydanie ASG - 1968 r.
- 7/ Taktika istriebitelnoj awiacji. Podręcznik - wydanie Monino - 1966 r.
- 8/ Bojowyje deistwijsza istriebitel'nogo awiacyjnogo polka pri prikrytii suchoputnyh wojsk w nastuplenii - wydanie Monino - 1962 r.

OPRACOWAŁ:

ST.ASYSTENT KATEDRY WOJSK OPK

/-/ mjr dypl. Stanisław JAKÓBCZYK

Wykonano w 60 egz.

Egz.nr 1-60 bibl.tajna
Wyk. mjr Jakóbczyk
Druk. OH, dn. 5.3.69r.
Nr ks. 0210/0395/WW
Kor. E.Sz.

Rozkaz bojowy 5 pułku lotnictwa myśliwskiego nr 01

Sztab ANULAM dnia 8.10. 16.50

Forma 500 000 wydanie tymczasowe 1950 r.

1. Nieprzyjaciel - ogólna charakterystyka działań nieprzyjaciela, przewidywane kierunki i charakterystyka nalotów środków napadu powietrznego, charakterystyka sprzętu i taktyka działań.

Przewidywana pogoda na dzień działań.

2. Zadanie bojowe i decyzja dowódcy plm. Czas wykonania, ilość sił, rejon działań, sposób wykonania zadania, ilość sił w poszczególnych stopniach gotowości bojowej na ziemi i w powietrzu, rubież wprowadzenia i wyjścia z walki, natężenie działań.

3. Sąsiedzi - kto działa, kiedy i gdzie, jakimi siłami.

4. Zadanie bojowe dla podległych pododdziałów

a/ Eskadry lotnicze.

Skład, czas wykonania zadania, zadanie i sposób jego wykonania w zależności od warunków atmosferycznych i pory doby, natężenie na dobę lub zadanie.

b/ Dywizjon techniczny

Skład, sprzęt który powinien być przygotowany do działań, sposób organizacji pracy na lotnisku stałym i zapasowym, obsługa i zabezpieczenie samolotów lądujących z sąsiednich lotnisk.

c/ Batalion zaopatrzenia

Skład, czas i sposób zabezpieczenia działań bojowych plm, zabezpieczenie działań sąsiadów lądujących na lotnisku, czas gotowości bojowej do zabezpieczenia, wydzielenie środków transportu do zabezpieczenia przebazowania.

5. Gotowość bojowa do działań:

- czas osiągnięcia gotowości bojowej do działań całością sił;
- czas osiągnięcia gotowości bojowej do działań, do następnego lotu;

6. Sposób działań bojowych:
 - warunki dyżurowania na lotniskach i w strefie;
 - start, zbiórka /czasy, sposoby, metody, H i sygnały/;
 - sposoby zwalczania środków napadu powietrznego;
 - strefy dyżurowania, patrolowania, ugrupowanie w strefie, wysokość itp.
7. Nawigatorskie zabezpieczenie działań bojowych:
 - lotniska zapasowe;
 - sposoby przebijania chmur;
 - warunki lotu w strefach ognia artylerii plot;
 - sposoby i warunki zbiórek na lotnisku stałym i zapasowym.
8. Ubezpieczenie lotów:
 - dane pracy i dyslokacja środków UL na lotniskach stałych i zapasowych;
 - skład sił i środków UL wydzielonych do zabezpieczenia lotów na lotniskach pułku;
 - sposób maskowania pracy środków UL;
 - sposób wykorzystania środków UL w warunkach zakłóceń radioelektronicznych.
9. Radiolokacyjne zabezpieczenie działań bojowych:
 - kto i jak powiadamia o sytuacji powietrznej w strefie działań bojowych;
 - jakimi środkami i skąd odbywa się naprowadzanie na cele na lotnisku stałym i zapasowym.
10. Ubezpieczenie meteorologiczne:
 - sposoby rozpoznania pogody;
 - informacja personelu latającego o faktycznym i przewidywanym stanie pogody;
11. Współdziałanie:
 - sposoby i realizacja współdziałania między grupami samolotów w powietrzu, między samolotami /grupami/ i przeciwlotniczą artylerią raketową i lufową;
 - sygnały współdziałania i przekazywania dowodzenia.

12. Dowodzenie:

- z SD, ZSD, RSD, miejsce dowódcy, warunki i sposób przejścia na ZSD lub RSD, zastępca dowódcy i jego miejsce;
- system naprowadzania /RPWN-y i ich miejsce/;
- sygnały dowodzenia /kryptonimy/;
- sposób posługiwania się środkami łączności, okresy ciszy radiowej;
- sposób dowodzenia na wypadek zakłóceń, uderzenia na lotnisko itp.

13. Meldunki:

- jakie, kiedy, komu składać.

SZEF SZTABU plm

DOWODCA plm

.....

.....

Rozkaz pisano ze słów dowódcy pułku w czasie stawiania zadań bojowych

Za zgodność:

ST. POM. SZEFA SZTABU plm

.....

